İRAN'DA SİLAHLI PROPAGANDA

İRAN HALKININ FEDAİLERİ

سازمان چریکهای فدائی خلق ایران

O I P F G

yar yayınları

YAR YAYINLARI : 45

Dünya Devrimci Pratiği : 11

İRAN HALKININ FEDAİLERİ GERİLLA ÖRGÜTÜ

İRAN'DA SİLAHLI PROPAGANDA

YAR YAYINLARI
P.K. 37 - İstanbul

O.I.P.F.G.

İRAN HALKININ FEDAİLERİ GERİLLA ÖRGÜTÜ'nün organı

NABARD-E-KHALGH'dan (Halkın Mücadelesi) BİR MAKALE

Nr. 7 Mayıs 1976

Orjinal Adı:

LEITARTIKEL aus
NABARD - E - KHALGH
(Volkskampf) No. 7 Mai 1976
organ der
GUERILLA ORGANISATION
VOLKSFEDASIN IRAN

*

DIE NÖTWENDIGKEIT
DES BEWAFFNETEN
KAMPFES UND
WIDERLEGUNG DER
THEORIE DES ÜBERLEBENS
(A. P. PUJAN)

Türkiye Yayını :
YAR YAYINLARI
Ocak 1979, İstanbul

Dizgi - Tertip
MARTI MATBAASI

Baskı :
SEBAT MATBAASI

Cilt :
YILMAZ MÜCELLİTHANESİ

Kapak Baskısı :
ÇIĞIR MATBAASI

Kapak Klişe :
ESER KLİŞE

YÖNETİM YERİ :
Ticarethane Sokağı, Ticarethane Çıkmazı
Bozkurt Han, 25/1
Cağaloğlu - İstanbul

1971 yılındaki Siahkal - ayaklanması, İran'da silahlı halk hareketinin başlangıcını karakterize etmektedir. Hareketin amacı, İran halklarının mücadelesi için yolu düzeltmekti. Bu yüzden başlangıçta hareketin karakteristiği sıçramalı bir genel kitle isyanı değil, bilakis küçük bir öncü grubunun iyi düşünülmüş bir adımıydı. Tarihsel zorunluluğu ve bu zorunluluk içinde kendi rolünü kavramış bulunan bu küçük öncö grup, yaratıcı maksistleninist teoriyle silahlanmış olarak ve halk iradesinin desteğiyle, İran'da politik durgunluğu kırmaya kesin kararlıydı. Toplumumuzdaki bu devrimci adım halk kitlelerince olumlu karşılanmıştır. -o halk kitleleri ki, uzun yıllar boyunca kendi kaderini tayin etme hakkı elinden alınmış, yerli baskıcıların olduğu kadar yabancı emperyalistlerin de pençesinde kıvranmış ve üstelik bağımlı burjuvazinin diktatörlük sisteminin, emsalsiz haksızlıklarına boyun eğmek zorunda kalmıştır.

Rejimle açık çatışmaya başlamadan önce silahlı hareket, uzun yıllar süren gizli hazırlık döneminden geçmiştir.

Silahlı hareketin dönüm noktası, bir yandan barışçıl, politik mücadele yöntemlerinin yenilgisi

ve diğer yandan politik yeraltı faaliyetlerinin başarısızlığına dayanmaktadır. Siahkal - Ayaklanmasından önce, toplumumuzdaki marksist güçlerin büyük bir bölümü için belirleyici olan politik faaliyet biçimi, bundan böyle artık "pasif ve üstü örtülü politik direniş" biçimi olarak görülmeye başlandı. Bu tür çalışma yöntemleri, öncü - güçlerin bir çoğunu rejimin hunharca yöntemleri karşısında pasif rol almaya ve "daha iyi zamanların gelmesini bekleme" politikasını yürütmeye zorlamıştır.

Hareketin öncüsü, silahlı mücadele için politik ve pratik hazırlıklara bu koşullar altında başladı.

İran devrimcilerinin en ileri ve dürüst unsurlarından oluşan silahlı hareketin öncüsü, çalışmasına ülkenin sosyo - ekonomik ve politik ilişkilerinin bilimsel bir analizi başladı. "Silahlı mücadelenin gerekliliği ve hayatta kalabilme teorisinin çürütülmesi üzerine" *, "Silahlı mücadele : strateji ve taktik olarak ve bir devrimcinin bilmesi gereken şeyler", başlıklı yazılarda bulabileceğimiz bu tahliller, İran silahlı hareketinin teorik temellerini teşkil eder.

İran'daki silahlı hareketin başlangıç döneminin stratejisi ve buna bağlı olarak yeni - sömürge bir devlette devrimci süreç içindeki taktikler, bu politik tezler temelinde saptanmıştır; hareketin sonraki dönemlerinde mümkün olduğunca tahlil edilmiş ve tartışılmıştır. Ancak toplumumuzda

---

* Bu araştırmalar Arapça, İngilizce ve Fransızca'ya çevrilmiş ve özellikle Filistin'li ve Dofar'lı devrimcilerce incelenmiştir. Bu kitap kısa süre önce Filistin Halk Kurtuluş Cephesi tarafından, George Habbaş'ın bir önsözü ile basılmıştır.

devrimci güçlerin izlediği yolun tam bir tesbiti ve İran devriminin özelliklerinin açıklanması ve -bunun üzerinde yükselen - İran toplumu için özel devrimci bir teorinin özetlenmesi, yalnızca pratikle gerçekleştirilebilirdi.

Silahlı hareketin geçmiş deneylerini değerlendirme görevi esas olarak, öldürülen Bijen Cezani yoldaşın üzerinde kalmıştır; kendisi bu görevi rejimin hapishanelerinde ve kötü koşullar altında yerine getirmiştir. Cezani yoldaş yazılarında, İran' da silahlı mücadele teorisini geliştirmiş ve bundan sonra izlenmesi gereken yolu göstermiştir.

Toplumumuzda silahlı hareketin sağlamlık kazandığı koşullar altında, toplumumuzdaki objektif ve değişen diğer koşulların ve dünya ölçüsündeki değişikliklerin sağlam bir analizini yapmak için çaba sarfetmek örgütümüzün görevidir - bunu yaparken, büyük yoldaşımızın - İran'ın bu gerçek marksist - leninistinin* - düşüncelerinden ders çıkarmalı, toplumda egemen olan devrimci pratikleri dikkate almalı ve sırtım marksizm-leninizm teorisine dayamalıdır. Devrimin, sürekli değişen objektif olgulara uyum sağlayan, sübjektif koşullarını ancak böyle oluşturabiliriz.

Bu, İran gibi yeni - sömürge bir ülkenin devrim teorisini oluşturmak için yetkinleşmemizi sağlayacaktır.

İran silahlı hareketinin birinci stratejik hedefi, silahlı mücadelenin toplumun en ilerici güçleri ve politik bilinçli tabakası düzeyinde oluşturulması ve sağlamlaştırılmasıydı. Bu hedefin doğruluğunu kanıtlamak için, büyük çaba ve yorulmaz mücadele gerekliydi.

---

* Bijen Cezani kasteliyor/ç.

Hareket bu görevi, rejimin nisbeten sağlam olduğu ve emperyalistlerin bütün deney ve gücünden yararlanarak, ülkeyi tam bir otoriteyle yönettiği koşullar altında üstlendi. Hatta o zamanlar rejim her türlü muhalefeti yok ettiğini iddia ediyordu. Şah - rejimi dünya emperyalizmine ve onun çok yönlü karşı devrimci deneylerine dayanarak,proletaryamızın işgücünü ve ülkemizin zengin rezervlerini şevkle sömürmekteydi. Nisbi ekonomik istikrar rejime, halkın hayat düzeyini düşük bir noktada tutma ve bu minimumu sürdürme olanağı veriyordu; kitleler korkunç baskıya iradeleri dışında dayanıyorlardı. Komprodor burjuvazi ve dünya emperyalizmi tarafından çifte sömürünün yükü, işçi sınıfını durmadan daha fazla yoksulluk ve sefalet içine itmekteydi. Bunların üstüne, İran'daki geleneksel küçük - burjuvazinin, emperyalist sermaye tarafından mahvolmaya sürüklenmesi de eklenmektedir.

Rejim tarafından olağanüstü politik baskının uygulandığı bu koşullar atında, emekçi kitlelerin çeşitli kesimleri büyük hoşnutsuzluk göstermiştir ancak bu hoşnutsuzluk henüz açığa çıkacak bir yol bulamamıştı. Halk karanlık Şah - diktataörlüğünün ağır boyunduruğu altında acı çekmeye devam ediyordu. Bu baskı atmosferi içinde silahlı mücadele, halk arasında egemen olan çaresizlik ve umutsuzluğa son vermek için, faşist Şah - rejiminin uyguladığı baskıya karşı bir ağırlık olarak, mümkün tek mücadele biçimi olarak görünmüştür. Bu durumda, devlet mekanizmasını kırmak için somut, pratik bir cevap bulunması gerekiyordu - bunu yalnızca silahlı mücadele yapabilirdi.

Mücadelenin başlangıç dönemi boyunca silahlı hareket stratejik programını, İran'da böyle bir hareketin kurulması ve sağlamlaştırılması üzerine yöneltti; bu programı gerçekleştirmek için, şu hedeflere ulaşılması gerekiyordu :

1) Rejimin faşist yöntemlerine anti tez olarak, silahlı strateji ele alınmak zorundaydı - ve toplumumuzdaki politik durgunluk nedeniyle çıkmaza ve şaşkınlığa düşmüş ve bu yüzden ileriye doğru yapıcı bir adım atamayacak durumda olan güçlerin seferberliği başarılmalıydı.

2) "Pasif hayatta kalabilme" teorisi yada başka kelimelerle "bekleme politikası", toplumumuzdaki bilinçli ve politik gerçeklere sahip güçler düzeyinde sona erdirilmeliydi. Bu amaca erişmek için, en yüksek politik ilkesi, özünde politik pasiflik için çağrıda bulunmak olan oportünizmin her çeşidine karşı yaygın bir teorik mücadele verilmeliydi. İran toplumundaki koşulların somut bilimsel bir analizi aracılığıyla, hüküm süren politik durgunluktan kurtulmanın yolları bulunmalı, aynı zamanda silahlı hareketin teorisi toplumumuzda daha geniş bir tabana tanıtılmalıydı.

3) Toplumumuzun mevcut bütün ilerici güçlerini örgütlemek ve silahlı propagandaya başlamak için pratik bir olanak oluşturulmalıydı - amaç politize olmuş ve bilinçli güçlerde, yeni halk hareketine manevi destek sağlamak için devrimci ruh ve umut uyandırmaktı. Böylece hareket kendisini halka pratikte tanıtma olanağını bulacak; temel teorilerini sağlamlaştırma ve ilerletme durumunda olacaktı.

4) "Silahlı propaganda" sorunu teori ve pratikte yaygınlaştıktan ve toplumumuzdaki bilinçli

ve politize olmuş güçlerin artan desteği dikkate alındıktan sonra, yeni hareket bu güçlerin örgütlenmesine el atmalıydı, devrimin sübjektif koşullarını ve hareketin politik ve örgütsel olarak sağlaştırılmasını gerçekleştirmek için, ülkemizin bu zor koşulları atında mücadelenin sorumluluğunu alabilecek ve almaya hazır yeni bir nesil devrimci kadro yetiştirilmeliydi. Hareketin sağlamlaştırılmasını garantilemek için, silahlı mücadeleye yönelmiş olan çeşitli devrimci güçlerin birliği sağlanmalıydı.

5) Silahlı propaganda faaliyetlerinin yayılmasını artan bir bilinçlendirme çalışması izlemeliydi. Politik - ekonomik mücadelenin çeşitli biçimleri, savaşçı bilincin, ezilen kesim ve sınıflar arasında yaygınlaşması için artık silahlı propaganda faaliyetlerinin ekseni etrafında dönmeliydi. Bunun ardından silahlı mücadelenin kitleler düzeyinde yaygınlaşması ve yeni halk hareketinin ikinci stratejik evresinin başlangıcı için uygun bir atmosfer gelir - bu ikinci dönem kitle mücadelesinin hareket için yeni bir eylem programı oluşturduğu dönemdir.

Yukarda sözü edilen hedefler, silahlı hareketin birinci stratejik evresinin özelliklerini karakterize etmektedir. Bu hedeflere ulaşmak için ölçüsüz zorlukları aşmamız gerekiyordu. Aynı anda çeşitli cephelerde savaşmak zorundaydık - buna bir de çok güçsüz olmamız ekleniyordu.

Bir yandan, bizi tecrit ve yok etmek için her şeyi yapan güçlü bir düşmanla karşı karşıyaydık; diğer yandan, İran'ın bilinçli güçlerinin bir bölümünde egemen olan, sınırsız oportinizme karşı mücadele vermek zorundaydık. Bu, özellikle sos-

yalist devletlerin kendilerine yaptığı yardımı kötüye kullanan* ve bu ükelerin sağladığı yayın - propaganda - ve maddi olanaklardan yararlanan ve bu arada İran'daki yeni halk hareketine karşı demagojik ve karşı devrimci propagandalarından geri kalmayan, yurtdışındaki bazı oportünist gruplaşmalar için geçerliydi. Kendileri İran sınırları dışında oldukça rahat yaşarken ve böyle bir yaşamın beraberinde getirdiği tüm olanakların tadını çıkarırken, İran'daki dürüst savaşçıları haksız suçlamalarına hedef seçiyorlardı. Böylece halkımızın bilincini yok etmeye ellerinden geldiğince yardım etmiş ve objektif olarak rejime yararlı olmuşlardır.

Ancak silahlı hareketin dürüst savaşçıları tüm zorluklara, düşmanın hunharlığına ve oportünistlerin sorumsuz propagandalarına rağmen, ellerindeki bütün olanaklarla, hatta bazen çıplak elleri ve olanca güçleriyle mücadele bayrağını yükseltmişlerdir ve böylece halkın iradesine olumlu bir cevap vermişlerdir. Savaşçılarımız halkı amaçlarına sarsılmaz inançlarıyla canlarını feda etmişler, yeni halk hareketimizin genç ve narin tohumlarını korumuşlardır; düşmana ve ihanetine karşı acımasız bir mücadeleye girişerek, yılgınları yenerek ve silahlı hareketin ilk aşamasını hayata geçirerek, ülkemizin tarihine zafer damgasını vurmuşlardır.

Hareket son yıllarda, ilk aşamanın hedeflerini gerçekleştirebilmiş ve ikinci aşamaya giden yolu açmıştır.

---

* Bu tür kötüye kullanmalar, kardeş sosyalist devletlerin, İran'daki yeni halk hareketine karşı sorumluluğunu arttırmalıdır.

Gelelim başarılarımıza :

1) Silahlı stratejinin başlamasının bir sonucu olarak, toplumumuzda şimdiye dek politik çekimserlik içinde bulunan önemli bir güç mücadeleye sokulmuş ve toplumumuzdaki aktif politik güç önceden düşünülemeyecek ölçüde artmaya başlamıştır. Silahlı hareket teorisinin tanıtılması ve buna dayanarak, bu teori üzerinde yükselen pratiğin ele alınması sonuçta hareketin mevcut güçlerinin radikalleşmesini hızlandırmıştır; örneğin bugüne dek yalnızca kendi özgül talepleri maskesi altında politik faaliyet gösteren, grev ve gösteri yapan üniversite öğrencileri, Siahkal-ayaklanmasının hemen ardından "Kahrolsun Şah - rejimi, "Kahrolsun Farsiu*" gibi sloganlarla sokaklara çıktılar. Silahlı hareketin etkinleşmiş olarak, toplumumuzun bilinçli güçleri faaliyetlerinde istisnasız bir cesaret sergilemişlerdir.

Bu akım İran toplumunda politik hayatın yeniden canlanması için, belirleyici bir rol oynamış ve politik güçlere yeni bir şevk vermiştir. Yıllar boyunca politik durgunluğa, birikmiş bir kinle katlanan bu güçler, artık bu durgunluğu kıracak bir yol -halkın özgürlüğü ve refahı için mücadele verdikleri ve (proletaryanın öncülüğünde) emekçi kitlelerin idealleri için canlarını feda ettikleri bir yol - yıllar süren pratik ve teorik deneylerden sonra berraklaşan ve Siahkal - ayaklanmasıyla başlayan yolu, nihayet bulmuşlardı.

2) Siahkal - ayaklanmasından önce, politik grupların korunması ve "bekleme" politikasını sa-

---

* Askeri savcı general Farsiu islediği suçlar nedeniyle, 1971' de hareket tarafından idam edilmiştir.

vunan "pasif hayatta kalabilme teorisi"nin taraftarları, hareketin başlamasıyla sürekli dinginliklerinin tehlikeye düştüğünü gördüler; mevcut durumu koruyabilmek için yeni bir formül bulmaları gerekiyordu. Bu kez sözümona kitleler arasında "sessiz politik faaliyet"in ardında gizlendiler. Siyasal pratik biçimi, doğmatik bir biçimde diğer halk mücadelelerinin tarihinden ödünç alarak, bu reçeteyi İran'ın tümüyle ayrı koşullarına uyguladılar ve bilinçsiz dostlarını, bu durgunluklarının meyve vereceği "umut günleri"nin umuduyla, "sessiz politik faaliyet"e, yani politik hareketsizliğe ittiler.

Gerçekten de bu sessiz politik faaliyetler, kitleleri politik uykularından uyandıramayacak kadar sessizdi; bunlar afyon etkisi yapmış ve her türlü devrimci adım ve düşüncenin boğulmasına yol açmıştır - bu yönden aldatılmış taraftarlarını, "umut günü" umudunu vaaz eden boş teorileri kabullenmeye zorlayan bir yöntemdir. Bu tavır mevcut durumun tanınmasıyla doruğuna ulaşmıştır. Önceleri gerici ideologlar ve emperyalizmin metafizikçi kuyrukçuları tarafından üstlenilen bu görevlerin, -yurtdışındaki rahat ve emin evlerinde, rejime karşı bir kaç boş lafla süslenmiş proleter devrimci bir ideoloji maskesi ardına gizlenmiş olan -, oportünist küçük burjuva göçmenlerce yerine getirildiğini görmek ilginçtir.

Fakat bir dizi oportünist grup tarafından yaratılan bu politik kargaşalık karşısında İran'daki yeni devrimci halk hareketi, stratejisini bir yandan marksizm - leninizmin yaratıcı kullanımına ve diğer yandan halk savaşlarının ve öncünün deneylerine dayandırarak, hem teoride hem pra-

tikte, yılgınlar ve oportünistlerce savunulan teorilerin geçersizliğini kanıtlamış ve doğurduğu olumsuz sonuçları ortadan kaldırmıştır.

Toplumumuzdaki objektif ve somut gerçeklik. harekete bu mücadelede çok yardımcı olmuştur. Bir çok dürüst grup pratik içerisinde oportünistlerin savunduğu stratejinin geçersizliğini anlamış ve bu tür teorilerin İran toplumu için çekiciliğini ve değerini yitirdiği gerekçesiyle bu teorileri reddetmişlerdir.

Buna benzer teorilerle "silahlanmış olarak" yurtdışından geri dönenler, kısa sürede ya gerçek mücadeleyi, - yada rahat bir mevki karşılığında devlet cihazını ve burjuvaziyi desteklemişlerdir. Yeni halk hareketinin kitlelere giden yolu bulduğu bügün, oportünist teorilerin topyekün reddi için koşullar her zamankinden elverişlidir. İran'da uzun yıllar süren başarılı faaliyetlerden sonra, bugün artık hareketin teorisi pratikte de sürdürülebilinir durumdadır: bu, öncünün büyük bir kesimi tarafından desteklenmektedir. Rejimin emsalsiz diktatörlüğüne rağmen harekete katılan insanların sayısı, bu iddia için bir kanıttır.

3) Yeni İran halk hareketinin teorik temellerinin açıklanmasına ve buradan çıkan pratiğe paralel olarak, toplumumuzun en ilerici güçleri harekete katılmış ve hareketin örgütsel bakış açısını zenginleştirmişlerdir. Bu açıdan hareketin programı son derece başarılıdır.

4) Örgütsel anlayış, halkın öncülerinin pratik desteğine dayanmış olarak -hem de mücadelenin büyümesini engellemek isteyen rejimin emsalsiz tutuklamaları, cinayetleri ve idam cezalarına rağmen, durmadan gelişmiştir. Hareket tüm iniş

çıkışlara direnmiştir ve ülkemiz devriminin kanlı yolunda yürümeye devam etmektedir. Bu aşamada halk hareketimizin gerçek devrimci kadroları çelikleşmiştir - bunlar mücadeleyi en ağır şartlar altında sürdürebilmek için, bir elde silah diğerinde kitap tutan kadrolardır; ve canlı olarak şahın hafiyelerinin eline düşmemek için dillerinin altında sürekli bir ölüm hapı taşırlar.

İşte, hareketi bağlılık ve fedakarlıkla sürdüren tecrübeli ve kesin kararlı kadrolar bu yolda yetişti. Onlar halk mücadelesinin gelişmesi için yolu düzlediler, hareketi politik ve örgütsel olarak sağlamlaştırdılar ve hareketin bir üst aşamaya geçmesi için koşulları hazırladılar.

Hareketin sağlamlaştırılması aşamasından söz ederken, silahlı hareket içersindeki çeşitli örgütler arasında başlangıçta bir birliğin olmadığını belirtmek gerekir. Bu birlik silahlı hareketin başlangıcından itibaren varolsaydı, kuşkusuz ki, bu sürecin kısalmasında olumlu bir rol oynardı. Fakat hareket içindeki - toplumumuzdaki orta sınıfın geleneksel tutucu tavrından kaynaklanan -, politik ve ideolojik basiretsizlik yüzünden, böyle bir birliğe ulaşılmamıştır. Ne var ki son yıllarda silahlı hareketin bu kesiminin bileşiminde ortaya çıkan değişimleri gözönüne alarak, hareketin temel stratejisine ters düşmemesi koşuluyla, böyle bir birliğin sağlanmasını umut ediyoruz.

5) Silahlı propaganda faaliyetleri - bir yandan gizli radyo istasyonu diğer yandan hareketin yaygın neşriyatı dolayısıyla-, olumlu sonuçlar göstermiştir. Siahkal - ayaklanmasından önce genel olarak pasif teorilerin etkisi altında bulunan, yurtdışındaki İran'lı öğrenciler konfederasyonu-

nun içindeki savaşçı güçler, İran Halkının Fedaileri Gerilla Örgütü (O. I. P. F. G.)'nün neşriyatları dolayısıyla, İran devrimci hareketinin sorunlarıyla tanışmışlardır; bunlar silahlı propagandayı teoride ve pratikte anlattıktan sonra, yeni halk hareketini desteklemek için hiç bir çabayı esirgememişlerdir. İran devrimini yurtdışında tanıtmışlar ve vahşi Şah-rejiminin yüzünü açığa çıkarmışlardır.

CISNU'nun kış ayındaki 17. Kongresi, İran silahlı hareketinin yurtdışındaki taraftarları ve destekleyicilerinin zaferi için parlak bir örnektir.

Yurtdışındaki çeşitli ilerici marksist grupların silahlı harekete yaptıkları kararlı ve dürüst yardım da (örneğin radyo istasyonlarının ve başka hizmetlerin kullanıma verilmesi gibi) dikkate değerdir.

SİLAHLI PROPAGANDA EYLEMLERİNİN PLANI

Silahlı propaganda - eylemi iki aşamaya ayrılıyordu. Başlangıç aşamasında (silahlı hareketin ilk yılları), eylem hedefleri şunlardı :

1) Silahlı stratejinin pratiğe uygulanması,

2) Silah temini ve hareketin finansmanı,

Bu yılarda silahlı propaganda - eylemleri ilk planda genel karakterdeydi - amaç yeni hareketin stratejisini tanıtmak ve öncü güçlerin hareketin stratejisini kabullenmelerini sağlayarak, bu stratejinin uygulanabilirliğini görmekti. Bu süreç içersinde, silah temini ve hareketin finansmanı için bir dizi saldırı eylemleri yapılmıştır. Düşmanın mali ve askeri merkezlerine yapılan saldırılar başarılı olmuş, -harekete para ve silah kazandırmıştır.

"Kendi kendini oluşturma" temelinde, silahlı stratejinin devamı için, silahlı hareketin ilk ihtiyaçları yerine getirilmiştir. Silahlı propaganda - eylemi stratejisinin ilk aşamasında, başlangıç döneminin karakteristikleri bunlardı.

Silahlı hareket ilk yıllarda, başarılı stratejisinin yolunda basamak basamak ilerledi; halkın öncü güçleri ve kitlelerin manevi desteğiyle durmadan daha fazla güçlendi. Hareketin bu yıllardaki örgütsel ve pratik becerileri sayesinde, silahlı propaganda - eylemlerinin sistemli ve iyi hedeflenmiş olarak gerçekleştirilmesini mümkün kılan bir noktaya erişilebildi.

Silahlı propaganda - eylemlerinin ikinci aşaması, 1975 - 1976 yıllarında OIPFG'nin etkin eylemleriyle karakterize olur. Bu aşamada örgütümüz İran'da silahlı propaganda teorisi üzerinde yükselen türden eylemleri ele aldı; bu eylemler halk içinde silahlı propagandanın etkinliği için yolu düzlemiş ve halk arasında politik - örgütsel faaliyetler için temelin oluşturulmasında belirleyici bir rol oynamıştır.

Öyleyse OIPFG'nin bu eylemlerinin öznel karakteristikleri nelerdi?

Eylemler şu ilkelere dayanıyordu :

Bu silahlı propaganda eylemleri kitlelerin sübjektif ve objektif koşullarının bilimsel bir tahlilinden hareket ediyordu. Toplumun sosyo - ekonomik koşullarının marksizm - leninizm üzerinde yükselen bilimsel bir tahlili olmaksızın, halkın düşünce tarzı tanınmaksızın, kitlelerin desteğine ve buradan hareketle seferberliğine yol açan taktikleri kullanmak imkansızdır.

Bu teori (marksizm - leninizm/çn.) bize, kitlelerin hareket tarafından etkilenmesi kitlelere giden yolun açılması için, eylem türünün, silahlı hareketin amaçlarını pratik ve anlaşılır bir biçimde gösterir olması gerektini öğretmektedir. Bu ilkelere göre eylem programımızın bir bölümünü, öznel eylem hedefleri oluşturmalıdır. Bu öznel eylemler, kitlelerin fiziki ve maddi eğilimleri ile uyuşacak ve onların ihtiyaçlarına cevap verecek biçimde olmalıdır. Kitleler sürekli egemen sınıflarla karşı karşıya gelirler. Bu koşullar altında onların talepleri, taleplerinin getiriliş biçimi, elde edilen sonuç ve kitlelerin sık sık boğuşmak zorunda kaldıkları yenilgiler, eylem hedeflerinin seçimi için kullanılacak en iyi ipuçlarıdır: İşte bu tür eylemler, kitlelerin talepleriyle direkt bir bağ içinde bulunduğundan çok etkin olur ve kitleler tarafından hemen kavranır. Kitleler yüreğinde onların öz çıkarlarını taşıyan güce yönelmesinin nedeni de budur.

İşte bu yüzden, yönünü kitlelerin isteklerine göre tayin etmesi, silahlı propagandanın özel karakteristiğidir. Yani hedeflerimizi doğru seçer ve bunları kitlelerle uyumlaştırırsak, silahlı propaganda - eylemlerinin içeriğiyle halkın taleplerinin içeriği birbiriyle uyumlu olacaktır. Tabii ki silahlı propaganda-eylemlerinin çeşitli hedefleri olabilir, ancak bu eylemler mutlaka kitleler için ulaşılır ve anlaşılır olmalıdır.

İran silahlı hareketinin saptadığı ilkeler ve kriterler doğrultusunda hareket etmezsek, yani silahlı eylemleri, kitlelerin objektif ve sübjektif koşullarının doğru bir tahlili olmaksızın ve onların sorunlarını özellikle gözönüne almaksızın yapar-

sak, askeri eylemin içeriğinin, halkın mücadelesininkinden kopacağını ne kadar vurgulasak azdır. Aksi halde bu tür eylemler yalnızca askeri karektere sahip olacak veya protestonun bir biçimini sergileyecek ve her türlü politik içerikten yoksun olacaktır; en iyi durumda kitlelerin sınırlı bir kesimi et kilenebilir. Örneğin düşman kurumlarına - yalnızca düşman kurumları oldukları için yapılacak seçimsiz bir saldırı, hiç bir politik içeriğe sahip olmayan askeri bir eylem ve mevcut koşullar altında, - eylemlerin aynı zamanda propaganda amacını güttüğü şartlarda - tamamen yararsız olurdu. Örneğin bankaların, sinemaların, hükümet binalarının vs. havaya uçurulması gibi, kitlelerle hiç bir bağlantısı olmayan eylemler, bizim propaganda çerçevemiz içine sığmaz ve maceracılık olarak değerlendirilmelidir.

Bu soruna bir de başka bir perspektiften bakalım. Rejimin ve hükümet cihazının örgütsel idari ve askeri olarak halden düştüğü, emperyalistlerin kendi çıkarlarını korumak için askeri saldırıda bulundukları yarı - feodal, yarı - sömürge bir ülkede, dış müdahalenin tümüyle açık ve herkesin görebileceği biçimde olduğu koşullar altında, kitlelerle yabancı unsurlar arasındaki çelişki hemen uzlaşmaz karakter alır. Böyle bir durumda silahlı saldırılar yabancı unsurlara ve kurumlara yönelik olacaktır. Bu tür eylemler aynı zamanda yurtsever duyguları yükseltecek ve halk güçlerine, halkla doğrudan karşı karşıya bulunan ve onu tehdit eden işgal birliklerine karşı mücadele için cesaret verecektir. O yüzden bu koşullar altında bu eylemler kitleler için kolay anlaşılabilirdir. Bu tür silahlı propagandanın etkinliğine hepimiz Vietnam'da tanık olduk.

Ancak biz, kendi koşullarımız altında silahlı propagandayı ele alırken benzer yöntemler kullanabilir miyiz? Tabii ki hayır! Ülkemiz, emperyalistlerin açık askeri ve politik egemenliğin yerine gizli ekonomik egemenliği koyduğu yeni sömürge bir ülkedir. Böyle bir ülkede, emperyalistlerin acımasız ve hunharca yağması halk için o kadar açık değildir; bizde kitleler ilk planda emperyalistlerin yerli uşaklarıyla karşı karşıyadırlar. Bu nedenle, emperyalistler yerli kuklaları aracılığıyla kitlelere hükmedip sömürdükleri için, öncelikle yabancı kurumlara saldırmamalıdır; bu tür eylemler kitlelerin büyük çoğunluğunun bilincine işlemeyecektir. Büyük bir olasılıkla, bu tür eylemlerin anti emperyalist ve ilerici anlamını politik ve sosyal şartları gereği daha iyi anlayabilen toplum kesimlerini tatmin edecektir. Bu kesime, liberal düşünceli entellektüeller ve küçük burjuvazinin emperyalist sermayenin baskısı altında fakirleşen ve sınıfsal temelini yitiren bölümü dahildir.

Emperyalistler direkt askeri müdahaleye ve ülkemizin işgaline geçmediği sürece, silahlı propaganda eylemlerimizi yabancı unsurlara ve kurumlara yöneltemeyiz. Ancak bu tür yabancılara karşı eylemler, halka ve bilinçli güçlere, silahlı hareketin anti emperyalist karakterini gösterdiği ve aynı zamanda dünya ölçüsündeki anti emperyalist hareketin desteğini gözler önüne serdiğinden hareketimizde yer alır.

Ancak bu eylemler, kitleleri etkileme açısından büyük bir değere sahip olmadığından hiç bir şekilde eylemlerimizin temelini oluşturmazlar. Yalnızca politik, demokratik ve anti - emperyalist

karakterdedirler ve bize belirli oranda faydalı olurlar.

Yeri gelmişken, kitlelere ulaşmayı ve onun mücadelesini savunmayı amaçlayan eylemler üzerine de konuşmak gerekir. Sömürü merkezlerine ve ajanlarına karşı planlı saldırılar, silahlı propaganda taktiklerinin bir bölümünü oluşturur; tabi ki bunlar son derece titizlikle seçilmeli; halka zarar gelmeyecek şekilde gerçekleştirilmelidir. Bu yüzden zorunlu olarak fabrikaların kapatılmasına ve işsizliğe yol açan üretim araçlarının imhası, gözlemlerimize göre kitlelerde olumlu bir yankı uyandırmayacaktır. Buna karşın yalnızca ve yalnızca kapitalistlere ait olan hazır malların imhası, kapitalist ajanlara ve zorba sömürücülere karşı suikastler çok daha iyi etkiye ulaşmaktadır: rejim ajanlarına ve halkın haklarını ayaklar altında çiğneyen, kitlelerin doğrudan karşı karşıya bulunduğu kurumların ajanlarına karşı suikastler kitlelere ulaşmak açısından son derece etkili olarak görülebilir.

Örgütümüzün deneyleri, bu tür eylemlerin kitleler tarafından çok iyi karşılandığını ve hareketin kitlelerce desteklenmesinde belirleyici bir rol oynadığını göstermiştir.

OIPFG'nin 1975/76 yıllarında, yukardaki ilkeler doğrultusunda yaptığı eylemler son derece başarılı olmuş ve kitleler tarafından olağanüstü iyi karşılanmıştır. Bu yıllarda örgütlerimiz, toplumdaki çeşitli kesim ve tabakaların taleplerine yönelik olan bu tür eylemlerin gerçekleştirilmesi temelinde, halk güçleri arasından örgütümüzün amaçları için geniş bir destek sağlayabilmişlerdir. Bu tür eylemler son derece etkili olmuş ve bu ikin-

ci stratejik aşamada hareketi en iyi olanaklarla donatmıştır. Bugün ülkenin bir çok yerinde silahlı hareketin genel amaçları hem silahlı eylemlerin hem de bu eylemlerin bilinçlendirme çalışmasıyla birlikte yürütülmüş olmasının etkisiyle kitleler tarafından bilinmektedir.

Rest, Şahi, Meşhed, Tebriz vs. kentlerinde bildiri ve yazılarımızı hiç görmemiş olmalarına, rejimin propaganda mekanizmasının kesintisiz yıpratıcı ve iftiracı kışkırtmalarıyla karşı karşıya kalmalarına rağmen; savaşçılarımızın, işçilerin çıkarı için savaştığına ve canlarını feda ettiğine kesinlikle inanan işçilerle karşılaştık. Bu kanıya varmalarının tek nedeni, kitleleri korumak için yapılan eylemlerimizi duymuş olmalarıdır. İçlerinden bazıları hemen kendi özel düşmanlarımn zorbalığına karşı, savaşçılarımızın şiddetle cevap vermesini istemişlerdir. Tahran civarındaki fabrikalarda Fateh'in (1974 yılında hareket tarafından öldürülen zorba bir fabrika sahibi) cezalandırılmasıyla ilgili bir araştırma için, ekonomik zorluklarına rağmen 120 Şiling ve daha fazlasını teklif eden işçilerle karşılaştık; bu artık o fabrikalarda çok miktarda bildiri dağıtıldıktan sonra olmuştur.

Puyan yoldaşın "Silahlı mücadelenin zorunluluğu ve hayatta kalabilme teorisinin çürütülmesi üzerine" adlı yazısında açıkladığı gibi, kitleler bugün güçlerinin kaynağını öğrenmiş ve ileriye doğru birlikte adım atmaya başlamışlardır; adımlar başlangıçta bilinçsiz ve ağır olsa da, gelecekte bilinçli ve muazzam ölçülere varacaktır. Bizim görevimiz bu adımları doğru bir planlamayla hızlandırmaktır. İran'daki silahlı hareketin ikinci stratejik aşamasını bu görev karaterize eder. Bu

aşamada propaganda taktiklerinin etkisini temel alarak, hareketin kitleler içindeki etkinliğini yaygınlaştırmalıyız, kısaca söylendiğinde: "silahlı mücadeleyi bir kitle hareketine dönüştürmeliyiz".

Tartışmanın bu bölümünü kapatmadan önce, son zamanlarda İran'da "Silahlı propaganda teorisi" maskesi altında ortaya çıkan bazı görüşleri ele almak zorundayız.

Bizce, çeşitli akımlar tarafından ortaya atılmış olan bu teorinin, İran'daki silahlı propaganda teorisiyle hiç bir ilişkisi yoktur. Bu düşüncenin ardında, "Silahlı propaganda teorisi"ni, "sessiz politik faaliyet teorisi" ile birleştirme amacı yatmaktadır. Bu düşüncelerin köklerini ülkemizin orta sınıfından gelen savaşçıların ideolojisinde bulabiliriz; İran'daki silahlı hareketin marksist-leninist bakış açısından hiç bir değerleri yoktur.

Bu düşüncelerin hatalı bakış açılarını eleştirmek bizim görevimizdir; bu alandaki çabalarımızın, İran silahlı hareketi içindeki güçler tarafından layık olduğu dürüstlükte cevaplanacağını umut ediyoruz.

Şimdi bu görüşlerin, İran'daki silahlı propaganda teorisiyle nasıl çeliştiğine ve -kendilerinin reddetmesine rağmen-, bu teorinin (silahlı propaganda teorisinin/çn.) değerini düşürmek ve lekelemek için nasıl çaba harcadığına bakalım. "İran'da silahlı propaganda teorisinin ilerletilmesi" maskesi altındaki bu düşüncelerin pratikteki ifadesi, silahlı propaganda teorisinin temel ilkelerinin reddidir.

Bu "düşüncelerin" içeriği şudur :

1) Kitleler arasında yapılacak politik-örgütsel faaliyetler silahlı propagandadan önce gel-

melidir ve birincisini tamamlamadan önce ikincisine el atmak yanlış olacaktır.

2) Silahlı propaganda politik ve demokratik karakterdedir ve silahlı propaganda eylemlerinin içeriği, kendiliğindenci (spontane) kitle mücadelelerinin içeriğiyle bağdaştırılamaz. Yalnızca bilinçli ve bağımsız düşünebilen entellektüeller ve mali baskı altında bulunan işadamları bu tür eylemlerin ağır politik içeriğini ve tartışmalı karakterini anlayabilirler. Bu açıdan bakıldığında İran silahlı hareketi bütününde küçük burjuvadır.

3) İran'da silahlı propaganda eylemlerinin etki alanı küçük burjuvazinin çeşitli kesimleriyle sınırlıdır, halk kitleleri ise bu etkinin dışında kalmıştır. Eğer küçük burjuvazinin bu kesimleri bu eylemlerle politize olur ve harekete yönelirse mamafih bu, İran silahlı hareketinin programının doğruluğu için büyük bir başarı olur ve onu haklı çıkarır.

4) Ağır (!) ve zor anlaşılır (!) içeriği bir yana bırakılırsa silahlı propaganda son tahlilde kitleler için doğru bir strateji oluşturmaktadır ve kitleler zaferi kazanabilecek duruma bu yolla gelirler. Silahlı hareketin kitlelerle bağı kurulmalıdır. Kitleleri hareketten ayıran şey, onların basit ekonomik mücadelesiyle, silahlı mücadelenin çok ağır (!) içeriği arasındaki zıtlıktır. Bugüne dek kendiliğindenci mücadeleleri içinde bilinçliliğin olgunluğuna ve en üst basamağına ulaşılmış olan kitleler, daha silahlı hareketin politik içeriğini kavrayacak durumda değildir - kitlelere giden yolun açılabilmesi için, bu çelişki silahlı hareket içindeki teorisyenlerce çözülmelidir. Bu durumu çözebilmek için bir yol öneriliyor: kitleler arasında yapı-

lacak politik faaliyetlerle, onların politik bilincini entellektüellerinkiyle aynı düzeye getirmeliyiz. Böylece çelişkiler çözümlenecek ve teorik derslerle kitlelerin politik bilinci yükseltilecektir, kitleler silahlı propagandanın zorluklarını anlayabilecektir. Bu programı pratiğe geçirebilmek için, kitlelerle diyalağu sağlayabilecek olan, onlara marksizmin klasik eserlerini öğreten, kısaca gerikalmış acı çeken örgütsüz kitleler arasında teorik eğitimi yaygınlaştıracak neşriyat yapılmalıdır.

5) Genel demokratik ve politik hedeflere sahip olabilecek silahlı propaganda eylemleri seyrek olarak sürdürülmelidir; yabancılara karşı suikastler hareketin prestijini yükseltiğinden ve ardından içte ve dışta politik güçlerin desteğini getirdiğinden özellikle etkilidir. Bu tür eylemler reddedilmemeli; ancak kitlelerin bilinci (sessiz politik faaliyetler aracılığıyla) yükseltilmeden önce, kitleleri etkileme yeteneğine fazla umut bağlanmamalıdır. Kitleler yalnızca böyle, silahlı hareketi anlayabilecek ve silahlı kitle hareketi için yolu düzleyebilecek duruma gelebilir.

Yukardaki "düşüncelerin", İran silahlı hareket teorisinin iyice kavranmasına dayanmadığını ve türlü çeşitli birbiriyle çelişen teoriler arasında gidip geldiğini hemen görüyoruz.

İran silahlı hareketinin teorisi titiz bir bilimsel tahlile dayanmaktadır ve gerekli anlayışın noksanlığı, teorinin bütününü kavramayı olanaksız kılar. Şöyle: egemen sınıfın halka despotça zorla hükmettiği ve kitlelerin elinden her türlü mücadele biçiminin tüm olasılıkları alındığı; kitlelerin umutsuzluk ve çaresizlik içinde gevşediği ve bir tür tembellik ve hareketsizliğe ka-

pıldığı; öncü güçlerin toplumda politik ve örgütsel olarak olağanüstü güçsüz olduğu ve çok az prestij ve etkiye sahip bulunduğu koşullar altında, *politik - örgütsel çalışma programını gerçekleştirmenin olanağı yoktur*.

Ağustos 1953'ten Şubat 1971'e dek - yani 17,5 yıl - kitleler arasında politik örgütsel çalışma yapılmamıştır ve bu durgunluğu *eski politik çalışma yöntemiyle* kırmak için gösterilen tüm uğraşlar yenilgiyle sonuçlanmıştır. İran'da silahlı hareketin teorisi temel olarak, ülkemizdeki bu uzun süreli politik geriçekilişin sona erdirilmesi için, yapıcı ve ilerici bir alternatif olarak koyulmuştur.

Puyan yoldaşın, İran'da silahlı propagandanın teorik temellerini oluşturan önemli araştırmaları tamamen bu olguya adanmıştır. *Silahlı hareket bugün, güçlü, devrimci bir odak olarak kitleler içinde bulunduğundan, halk arasında politik örgütsel çalışmanın gelişmesi için elverişli olanaklar tabii ki vardır*. Ancak bu sadece başlangıçtır. Sürekli çaba ve planlı taktiklerle silahlı hareket kitlelere daha da yakınlaşmalıdır; bir eylem programı uygulayarak ve halk mücadelelerine direkt ka-
Silahlı propaganda eylemlerinin etkinliği ne onun mücadelesinin önderliğini üstlenerek bunu yapabilir.

Silahlı propaganda eylemlerinin etkinliği ne kadar vurgulansa azdır. Yaratıcı marksist - leninistlerce elde edilmiş olan İran silahlı hareket teorisi, kitleler arasında tüm marksist - leninistlerin etkisini sağlamak için ortaya çıkarılmıştır. Genel politik ve demokratik hedefler hiç bir zaman hahereketimizin hedeflerinin temeli olmamıştır. Uzun

yıllar savaşmış ve halk içinde politik ve örgütsel temelleri oluşturmuş olan marksist - leninistler bunu kavramıştır. Ancak bütün bunlara rağmen, savaşan bir çok güçlerin, İran silahlı hareket teorisine, bu teorinin hedeflerini tam anlamıyla anlamadan yöneldiğini ve pratikle bazen yanlış anlaşılan eylemler koyduğunu kabul etmeliyiz. Bunlar, İran silahlı hareketinin marksist - leninist temeliyle uyuşmayan eylemler de yapmışlardır.

Ayrıca İran silahlı hareketi içeriğiyle, halk mücadeleleri içeriğinin hiç bir zaman çelişmemiş olduğunu da belirtmek gerekir; hareketin en yüce ilkesi her zaman kitlelerin seferberliği olmuştur. İran'daki silahlı komünist hareket her zaman halk mücadelelerine katılmayı ve objektif ihtiyaçlara uygun çözümler getirmeyi amaçlamıştır. Kitleler arasında her türlü politik ve örgütsel çalışmanın, yalnızca eğer silahlı propagandanın programıyla organik ilişki içinde bulunuyorsa başlatılabileceği ve bu temel ilkeleri inkar eden her teorinin köklerinin oportünizmde olduğu her zaman bilinmiştir. Baskının ordu ve polis diktatörlüğüne dayandığı İran gibi ülkelerde, rejimin yüzünü açığa çıkarmak için yapılan "politik ajitasyonun" her biçimi, yalnızca "silahlı propaganda" biçiminde mümkündür.

Yarı - demokratik sınıflı devletlerde, kitleler arasında politik ve örgütsel faaliyetlerin temelini atmak için en iyi yöntem olarak "politik ajitasyon" görülür. Topluma mutlak bir diktatörlüğün egemen olduğu ve mücadele için hiç bir demokratik koşulun bulunmadığı, bizim şartlarımız altında ise, politik ajitasyonun yerini silahlı propaganda alır. Şu aşikardır ki, tüm marksist - leninistle-

rin görevi kitleler arasında politik çalışma için yolu düzlemektir. Ne var ki, bizim içinde bulunduğumuz koşullar atında bu önemli görev, yalnızca silahlı propaganda taktiklerinin uygulanmasıyla yerine getirilebilir.

1900'lerde Rusya'nın yarı - demokratik koşulları altında Lenin, kitleler arasında politik - örgütsel çalışmanın uygun koşullarını yaratmak için tek yolun politik ajitasyon olduğunu söylüyordu. 1927 sonrası Çin devrimi esnasında, egemen kliğin tümüyle denetimi altında bulunmayan köyler mevcuttu. Bu yüzden köylülük arasında politik çalışma yapmak komünistler için kolaydı ve abartmalı önlemler alınmaksızın yapılabilirdi. Fakat Vietnam devriminin tamamen değişik koşulları altında komünistler, kitleler üzerindeki prestijlerini koruyabilmek ve onlar arasında politik faaliyetlerin temelini oluşturabilmek için, düşmana karşı askeri hareketlere girişmek zorundaydılar. Ve bu, Kuzey Vietnam'ın artık kurtulmuş ve Güney Vietnam'lı devrimciler için sosyalizm ve devrimci iktidar perspektifinin berrak olduğu koşullar altında sözkonusuydu - Vietnam'lı büyük komünist Ho Chi Minh önderliğinde devrimci bir iktidar.

Böyle yapılmak zorundaydı, çünkü taktiklerin verimliliği konusunda kitlelerin iyimserliğini sürekli ayakta tutabilmek, G. Vietnam'lı genarallerin aşırı diktatörlüğü altında, komünistler için çoğunlukla olanaksızdı; aksi halde, politik faaliyetler için elverişli koşulların oluşturulması olanağını yitirirlerdi -Şah diktatörlüğünün egemen olduğu mevcut ortamda savaşmak zorunda kalan İran'lı komünistler de buna benzer sorunlarla karşı

karşıyadır. Vietnam Komünist Partisi'nin ünlü stratejistleri bu tür koşullar karşısında kitleler arasında politik çalışmaya başlayabilmeyi sağlayan silahlı propagandanın devrimci taktiklerini önermişlerdir.* Bu öneriler hayata da geçirilmiştir. Silahlı propagandayı Vietnam'lı yoldaşlar da hiç bir zaman kitlelerden ayrı bir şey olarak görmemişlerdir.

Onlar bu taktikleri, kitleleri mücadeleye çekmek için araç olarak kullanılar; bu açıdan onlarla, İran'ın teori ve pratiği arasında büyük bir benzerlik vardır.

Tam geliştirilmiş bilimsel ve kusursuz silahlı propaganda taktiğinin, toplumumuzda (tümüyle değiştirilmiş olan) "politik ajitasyon" yöntemiyle aynı anlama geldiğini unutmamalıyız. Toplumumuzda politik ajitasyonun (propaganda faaliyetlerinin yaygın neşriyatla hızlandırılması) yerini, "silahlı propaganda" almıştır - bu, yaygın propaganda ve ilerletici faaliyetlerle organik bağ içinde, tam ölçülmüş, iddialı politik - askeri eylemlerden oluşur. İçinde bulunduğumuz şartlarda "silahlı propaganda" kitleye yönelik her türlü gerçek politik ve örgütsel çalışma biçiminin temelini hazırlar. Bütün sendikal ve politik faaliyetler, silahlı propaganda ekseni etrafında döndüğü ve devrimci propaganda merkezine dayandığı sürece mümkündür. Kısaca: "silahlı propaganda" İran halkının mücadelesinin tüm biçimlerinde merkezi bir rol oynar.

---

* Bu sorunlar Vietnam Komünist Partisi'nin bir iç neşriyatında, "Silahlı Propaganda" adı altında tahlil edilmiştir. Bu kitap Vietnam'lı yoldaşlar tarafından örgütümüze özel olarak verilmiştir. Vietnam Komünist Partisi'nin iznini alır almaz, bu kitabın farsça basımına hemen başlayacağız.

Propaganda ve ilerletici faaliyetleri ele alış biçimimizin, halkımızın bilinç seviyesiyle uyuştuğuna ve halkımızın objektif sorunlarını temel almak zorunda olduğuna ve onların günlük sorunlarının bir adımdan fazla ilersinde olmaması gerektiğine inanıyoruz. Bu kurala uyulmaması, bu sorunla kitlelerin sorunları arasındaki uçurumu daha da açacak ve bilinçlendirici faaliyetlerimize entellektüel ve sevilmeyen bir tat verecektir. Mevcut koşullar altında devrimci öncünün görevi, silahlı propaganda taktiğine dayanarak kitlelere ulaşmaktır. Bu görevi üstlenecek olan birimlerin görevi, halk mücadelelerine katılmak, onların talep ve şiarlarını yükseltmektir. Halkın politik bilincini, yalnızca marksist klasik literatürün yayılmasıyla değil, bu yolla da yükseltebiliriz.

Son olarak, silahlı propaganda eylemlerinin karakteristiğini onun dışsal (extern) biçimlerinde değil, bilakis onun muhtelif çekirdeğinde aramak gerektiği belirtilmelidir. Eğer silahlı eylemler doğru, bilimsel ve silahlı hareket teorisiyle uyumlu halde gerçekleştirilirse, halk tarafından benimsenmek özelliği gösterir; fakat siahlı mücadele, maceracı bir anlayışla, yani halktan kopuk yapılırsa doğal olarak istenen karakteristiğini yitirir, yalmzca genel politik hedefler için etkili olur, en fazla toplumumuzdaki küçük burjuva kesimin desteğini kazanır ve dünya kamuoyunun dikkatini hareketin üzerine çeker.

Eylem planlarımızı sonuncu varsayımlar üzerine inşa edersek, kitleleri harekete çekemeyiz ve eylemlerimizin sonuçları üzerimize umutsuzluk ve çaresizlik çökmesine yol açabilir. Bu durumda, silahlı hareketi, onun enkazı üzerine sağlam bir şe-

kilde inşa ettiğimiz teoriye - "sessiz politik çalışma"ya yeniden başvurmamız mümkündür.

Silahlı hareket içindeki tüm güçlere, İran silahlı hareketinin teorik eserlerini incelemelerini ve öldürülen Bijen Cezani yoldaşın, örneğin "İran'da Silahlı Mücadele: Kitlelerin seferber edilmesi" gibi, mükemmel yazılarına özel bir dikkatle eğilmelerini tavsiye ederiz.

İRAN'DA SİLAHLI HAREKET ve BÖLGEDE (KÖRFEZ BÖLGESİ) DEVRİM

Başta Yankee - emperyalizmi olmak üzere dünya emperyalizmi, Güneydoğu Asya'daki karşı-devrimci savaşlarında aldığı yenilgiden ve burada verdiği muazzam kayıplardan sonra, yeni bir stratejiye el atmıştır.

"Nixon - Doktrini" denilen bu strateji, hükmedilen devletle yeni sömürgeci ilişkiler üzerinde yükselmektedir. Bu haince doktrine göre, Yankee - emperyalizmi dünyanın çeşitli kesimlerinde karşı - devrimci savaşlara müdahale etmekten kaçınır; bunun yerine imkanlarını yerel askeri rejimlerin güçlendirilmesinde yoğunlaştırılmıştır.

Emperyalistler belirli bir rejimi sözkonusu bölgenin jandarması yapar; sonra her devrimi yerel kuklaları aracılıgıyla bastırırlar. Orta - doğu'da Şah rejimi, Uzak - Doğu'da Endonezya ve Güney - Kore, Latin - Amerika'da Brezilya'nın satılmış askeri rejimleri, bu tür bölgesel jandarma rolünü oynamaktadırlar.

Bu strateji emperyalistlerle, herhangi bir bölgenin halklarını az bir kayıpla baskılama imkanı vermektedir. Günümüzde İran rejimi, İran'ın ulu-

sal zenginliklerinin muazzam bir bölümünü, üstlendikleri görevi - Orta - Doğu'da emperyalistlerin çıkarlarını temsil etmek -, daha iyi yerine getirebilmeleri için, dünyadaki silah tekellerine bırakmaktadır. İran'ın Umman'da sürekli askeri varlığı ve Umman halkına karşı, karşı - devrimci savaşı sürdürme çabaları, İran rejiminin bu bölgedeki pis jandarma rolü için açık kanıtlardır. Rejim sadece İran'daki halk hareketini baskılamakla kalmamakta, baskısını bölgedeki tüm hareketlere karşı da uygulamaktadır.

Amacı Orta - Doğu'nun en zengin petrol bölgesini emperyalist sömürücülerin kârı için kullanmak olan, İran rejimiyle gerici Arap rejimleri arasındaki ittifak, İran rejiminin bir başka rolünü sergilemektedir. Rejimin emperyalizm ve siyonizmin hizmetinde diğer bir faaliyeti, İsrail'le gizli işbirliğidir. Bu yüzden Şah rejiminin gerçek yüzü - çekici maskesine ve "Arap davası" için reklam nedenleriyle arasıra yaptığı dostça açıklamalara rağmen-, Orta - Doğu'daki ilerici ve devrimci güçler tarafından görülmüştür ve haklı olarak bu bölgenin "Truva atı" olarak değerlendirilmektedir. Bu güçler, Şah arasıra Araplarla resmi dostluk açıklamaları yapsa da, Şahın Arap halklarına karşı emperyalizm ve siyonizmle suç ortaklığı yaptığının bilincindedirler.

Rejimin bu bölgedeki jandarma rolü karşısında, Orta - Doğu devrimci güçleri, İran devrimci halk hareketine büyük önem vermektedir. Siahkal - ayaklanması ve İran'daki çeşitli silahlı devrimci örgütler dolayısıyla tanınan bu hareket, Orta - Doğu devrimci güçlerince açıkça desteklen-

mektędir. İran silahlı hareketinin teorik eserleri Orta - Doğu dèvrimcileri tarafından takdir edilmektedir; Filistin'liler ve Dofar devrimcileri bu yazıları Arap diline çevirdiler ve politik eğitimlerinde kullanıyorlar. OIPFG üyelerinin Filistin ve Dofar'da devrimci mücadeleye katılımı ve savaşta kahramanca ölümleri, İran devrimci hareketiyle bu bölgedeki devrimci hareketler arasında derin bir dayanışma oluşturmuştur. Orta Doğu'lu devrimciler Ali Ekber Sefayi - Farahani, İreç Seferi, Ferhad Seferi, Hosravi-Erdebili ve diğerleri gibi savaşçılarımızı iyi tanırlar; onlar Arap kardeşleriyle omuz omuza emperyalizme, siyonizme ve bölgesel gerici güçlere karşı tavizsiz mücadeleleriyle kendilerini kanıtlamışlardır. Çeşitli bölgelerdeki kurtuluş cephelerinden, örgütümüzün, her yıl Siahkal - ayaklanmasını anma günü için aldığı bir çok dayanışma bildirileri, onların İran devrimci hareketine - bu harekete sadece bizim örgütümüz değil, bilakis İran'da silahlı propaganda teorisi temelinde savaşan tüm grup ve örgütler dahildir -, olan saygılarını ve yakınlıklarını göstermektedir.

Günümüzde bu bölgedeki bütün devrimci örgütlerin sıkı bir işbirliği için, koşullar her zamankinden olgundur. İran devrimci hareketi buna katkıda bulunacaktır. Hareketimiz ile bölgedeki devrimci hareketler arasında dayanışma için elimizden geleni yapacağız; şimdiye dek pratiktede kanıtladığımız gibi, bu hedefe ulaşmak için fedakarlıklardan kaçınmayacağız.

Yaşasın İran halkının mücadele ruhu!

Yaşasın İran silahlı hareketinin bayrağı altında, İran silahlı propaganda teorisinin yönettiği İran silahlı halk güçlerinin birliği!

Yaşasın tüm Orta - Doğu devrimci güçlerinin devrimci birliği!

İran'da silahlı kitle hareketi için mücadelede ileri!

Yolumuzun zaferi üzerine sarsılmaz inançla!

İran Halkının Fedaileri
Gerilla Örgütü

silahlı mücadelenin gerekliliği ve hayatta kalabilme teorisinin çürütülmesi

A. P. PUYAN

İran Halkının Fedaileri Gerilla Örgütü Üyesi

AÇIKLAMA

İran'da gelişen yeni devrimci hareketin eserlerini, geniş, özellikle de yabancı kamuoyuna tamtmak gerekliliğinden hareketle, «İran Halkının Yeni Devrimci Hareketini Destekleme Komitesi» (Federal Almanya'da) -URBIV- «Silahlı Mücadelenin Gerekliliği ve Hayatta Kalabilme Teorisinin Çürütülmesi» adlı kitabın yaygınlaştırılması için yeni adımlar atmıştır.

«Silahlı Mücadelenin Gerekliliği ve Hayatta Kalabilme Teorisinin Çürütülmesi» adlı kitap daha önce çevrilerek yayınlanmıştı. Elinizdeki bu yazı ise, kitabın 3. baskısına Halkın Fedayileri Gerilla Örgütünün ve Dr. Georg Habaş yoldaşın yazdıkları önsözleri içermektedir.

URBIV

ÜÇÜNCÜ FARSÇA BASIMA ÖNSÖZ

«Silahlı mücadelenin zorunluluğu ve hayatta kalabilme teorisinin çürütülmesi» 1970 ilkbaharında yazıldı. Bu eser, İran'da «silahlı pratiğin» doğruluğunu teorik olarak ispat etmeye çalışan ilk araştırmalardandır.

Bizim «silahlı pratik» hakkındaki tavrımız tartışmalarda ve her şeyden önce pratikte ortaya çıktı. Bu nedenle yoldaş Puyan eldeki metnin genişletilmesi ve hatta bazı noktaların değiştirilmesi gerektiği görüşündeydi. Bizim «silahlı pratik» ile ilgili yeni görüşlerimiz Ahmet Sade yoldaş tarafından kaleme alınan «Silahlı Mücadele - hem strateji hem de taktik» ismiyle bir başka yazıda ortaya kondu. O nedenle burada yalnız düzeltilmesi ve açıklanması gereken bir kaç noktaya değiniyoruz :

1 — Hakim gericiliğin proletaryayı kendi sınıf görüşüne yabancılaştırmağa çalıştığı doğrudur. Fakat proletaryanın, kendisine zorla kabul ettirilen gericiliğin kültürünü büsbütün kabullendiği abartılmıştır ve yanlıştır.

2 — Proletarya içinde, kendiliğinden gelme mücadelelerde örgütlü proletarya ile ilişkiye geçecek ilerici çevrelerin olmadığı gerçeği, proletaryanın kitlesiyle ilişkinin imkansızlığını gösterir.

Fakat bu, bizim tek tek ilerici işçilerle ilişkimiz olmadığı anlamına gelmez; saflarımızda bir çok savaşçı işçi vardır.

3 — «Devrimci şiddetin öncü tarafından uygulanışı»nın nedeni, gerçekte onun stratejik etkisi ve evrenselliğidir. Ve biz bunu kesinlikle taktik sorunlar arasına sokmuyoruz. Biz bu genel hedefle bazı özel planların başarısızlığa uğramasını imkan dahilinde tutuyor ve abartılmış iyimserliğe kapılmadan, yolumuz üzerindeki engelleri önceden görüyoruz. «Saldırı», «ajitasyon» ve «devrimci şiddetin uygulanışı»nın bugün izlenebilecek tek doğru yol olduğunu belirtmek zorundayız. Buna rağmen bu özel yol, belli bir zamanda bu genel çizgiye uyan belli bir gurubu yenilgiye götürebilir. Olası olan bu durumu belirterek, kendi ideolojik pozisyonumuzu oportünistlere karşı sağlamlaştırıyoruz. Biz onlara baştan itibaren, stratejimizi reddetmek için taktik yenilgilerimizi bahane etme imkanını vermiyoruz. Oportünistler bunu tarihte her zaman yapmışlardır.

Halkın Fedaileri
Gerilla Örgütü

ÖNSÖZ

Pazartesi, 7 Haziran 1971

Terör ve baskı rejimi bugün kirli ellerini kurtuluş savaşçılarının kanına bulaştırdı. O savaşçılar ki, bütün yaratıcı doğaüstü becerilerini ve güçlerini, bütün kahramanca cesaretlerini ve büyük temiz duygularını, karşılarında gördükleri büyük tarihi görevin yerine getirilmesi, yani halkın istemlerine cevap verilebilmesi için tehlikeye atmışlardı.

Şehit düşen yoldaş Amir Parviz Puyan, bu savaşçılardan biri idi. Kararlı bir savaşçı olan Puyan yoldaşın mücadeleye olan sevgi ve coşkunun sınırı yoktu. Hiç bir zaman zafere olan inancını yitirmeyen, halkını sevdiği kadar, halk düşmanlarını acımasız bir kinle güden Puyan yoldaş en güç durumlarda grubun içinde bulunduğu koşullar altında, devrimin gerekliliği üzerine bilincini sürekli olarak yeniden üretiyordu. En kritik durumlar onu eskisinden daha kararlı yapıyordu. O ve bir ikinci yoldaş, tamamen kuşatıldıkları halde saatlerce savaştılar, düşmanın eline geçmemesi gere-

ken her şeyi imha ettiler ve sonunda esir alınmamak için kendilerini öldürdüler.

Onu tanıyan bizler, dudaklarında "devrim zafere ulaşacaktır" ve "yaşasın komünizm" parolalarıyla öldüğüne ve gerçekleştirilmeleri şüphe götürmeyen geleceğin perspektiflerini bu anda eskisinden daha berrak gördüğüne eminiz. Onun anısını, diğer bütün yoldaşlarınki gibi sürdürüyoruz. Başlattığımız mücadeleyi, eskisinden daha kararlı ve zafere büyük bir inançla devam ettiriyoruz. Diğer bütün grupları, her türlü şüpheyi aşarak, utanç verici askeri diktatörlüğe karşı silahlı mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Puyan yoldaşın yazdığı veya tercüme ettiği, zamanı gelince yayınlayacağımız birçok yazısı var. Burada, 1970 ilkbaharında kaleme aldığı yazılarından birini yayınlıyoruz.

Bu yazı, askeri diktatörlükle bir çatışmayı provake etmemek ve kendi yok oluşlarını engellemek için sınırlı bir çerçeve içinde eylem yapılması gerektiğini iddia eden oportünist teorinin sıhhatli ve çok yönlü bir reddini içeriyor. Yoldaş, bu oportünist teoriyi hayatta kalabilme teorisi olarak adlandırırken, teorik olarak doğruluğunu örgütün ilk yazılarından birinde ispat ettiği "silahlı eylem" teorisini savunmaktadır. Bizim "silahlı eylem" teorisine karşı tavrımız, pratik sayesinde gelişti. Bu nedenle yoldaş Puyan, bu yazının çoğaltılmasına çalışılmasını ve bazı noktalarda değiştirilmesi gerektiğine inanıyordu. "Silahlı eylem" teorisine olan şimdiki tavrımız, "silahlı mücadele - hem strateji hem de taktik" adlı yazıda

ele alınmıştır. Aşağıda yalnızca yorumu ve izahı gereken bir kaç soruna değiniyoruz :

1. Proletarya içinde, kendiliğinden gelme mücadelelerde örgütlü proletarya ile ilişki içinde bulunabilecek ilerici çevrelerin olmadığı gerçeği, proletarya kitlesiyle ilişkinin imkansızlığını gösterir. Fakat bu, bizim tek tek ilerici işçilerle ilişkimiz olmadığı anlamına gelmez; saflarımızda bir çok savaşçı işçi vardır.

2. "Devrimci şiddetin öncü tarafından uygulanışı"nın nedeni, gerçekte onun stratejik etkisi ve evrenselliğidir, ve biz onu kesinlikle taktik sorunlar arasına sokmuyoruz. Biz bu genel hedefle bazı özel planların başarısızlığa uğrayabileceğini imkan dahilinde görüyor ve abartılmış bir iyimserliğe kapılmadan, yolumuz üzerindeki engelleri önceden görüyoruz. "Saldırı", "ajitasyon" ve "devrimci şiddetin uygulamşı"nın bugün seçilecek tek doğru yol olduğunu belirtmek zorundayız. Buna rağmen bu özel yol, belli bir zamanda, bu genel çizgiye uyan bir grubu yenilgiye götürebilir. Bu olası durumu belirterek kendi ideolojik pozisyonumuzu oportünistlere karşı sağlamlaştırıyoruz. Biz onlara baştan beri,, stratejimizi reddetmek için tak tik yenilgilerimizi bahane etme imkanını vermiyoruz. Oportünistler bunu tarihte her zaman yapmışlardır.

Halkın Fedaileri
Gerilla Örgütü

YOLDAŞ DR. GEORG HABAŞ'ın KİTABA ÖNSÖZÜ

İran Halkları, sömürgecilik ve yabancı müdahalelere ve ayrıca gerici rejim ile emperyalizmin uşakları olan bağımlı komprodor - burjuvaziye karşı devrimci mücadeleler ile dolu bir geçmişe sahiptir. Bunun yanısıra, kralcı şah - rejimi barbarlığı altında yaşayan bütün uluslardan halk kitlelerine karşı milli baskı ve sınıf baskısı demek olan milliyetçi ve ırkçı boyunduruğa karşı mücadeleler de sözkonusudur. Sömürgeci güçlerin, İran'ın sayısız doğal zenginliklerine ve stratejik pozisyonuna göz dikmeleri sonucu İran halkları, ulusal mücadeleler ve sınıf mücadeleleri ile dolu uzun tarihlerde çok sayıda kurban vermişlerdir. Günümüzde ise İran, özellikle Amerikan emperyalizminin dikkatini üzerinde toplamaktadır. Gerici rejimin sağlamlaştırılması için emperyalist güçler hiçbir yardımı esirgememektedirler; çünkü gerici rejim, emperyalist tekellerin ülke zenginliklerini sömürebilmeleri için bekçilik görevini üstlenmekte ve tüm Orta Doğu, Basra Körfezi ve diğer Arap ülkelerindeki kurtuluş mücadelelerini bastırabilmek için araç olarak vazife görmektedir. İran halklarının mücadelesi bu açıdan sadece vatan mücadelesi olmak kapsamını aşmıştır. Bu, İran ve

Arap halklarının kurtuluş mücadeleleri arasında, sadece tarihi olmayan bağlar olduğunu gösterir. Bu mücadeleler arasında bağlar kurmak, ulusal kurtuluş hareketlerinin enternasyonal görevidir. Bu bağlar bölgede, ilerici demokrasi ve özgür bir geleceğin sağlam temellerini, tek ortak düşman olan Amerikan emperyalizmi ile onun gerici, siyonist ve ırkçı üslerine karşı kurtuluş mücadelesi veren kardeş halkların birliğini oluşturur.

İran halklarının - ve özellikle devrimci öncülerinin - mücadelesi bu açıdan, geleceğimizi tayin edecek bu savaşta bütünleşmiş ve dayanışma içinde olan bir strateji düzeyine ulaşmıştır. Şah rejiminin, ülkemiz Filisten'deki siyonist saldırganların sistemi ve gerici arap rejimleri ile kurduğu en gerici birlik göz önüne alınırsa, bizim birliğimiz de çok doğal bir şeydir. Fakat bizim devrimci ilişkilerimiz, emperyalizm ve gerici birliğe karşı mücadelede halklarımız arasında kurulan ilerici bir birliktir.

Dayanışmamız genel olarak halkımızla İran halkları arasında olmakla beraber, özelde dikkatlerimizi, İran halklarının mücadelesinin bu dönemde gerektirdiği ve en açıkça farkedilebilen devrimci öncü örgütlerden biri olan Halkın Fedailerinin Gerilla Örgütü'ne çevirmiş durumdayız. Onun fedakarlıklarla dolu yiğitçe mücadelesine, İran halklarının mücadelesi ile genelde Arap halkının ve özelde Filistin halkının mücadelesi arasındaki dayanışmayı kuvvetlendiren rolüne hayranlığımızı belirtiriz.

Elimizdeki kitaba ve öldürülmüş olan yiğit yazarı yoldaş Amir Parviz Puyan'a gelince, burada tüm ulusal kurtuluş savaşlarımn çok önemli bir sorunu konu olarak alınmaktadır : Baskının en zorba biçimine ve diktatörlüğe karşı silahlı mücadele ile yoldaşın «hayatta kalabilme teorisi» diye adlandırdığı görüş arasında yapılması gereken seçim.

Bu kitap, «hayatta kalabilme teorisi»ni reddederken, ilerici teorik, bilimsel ve deneysel bir düzeyden yola çıkarak, savaşçı öncünün oluşmasının en esaslı temellerini hazırlamakta, halk kitlelelerinin korku ve çekingenliğinden oluşan engelleri bertaraf etmenin kitlelerin halkın devrimci örgütüne veya devrimci partisine yani işçi sınıfının partisine doğru harekete geçirmenin öncülüğünü yapmaktadır.

Dikkatleri «hayatta kalabilme teorisi»nin reddine ve bu koşullarda savaşçı öncünün tarihi gerekliliğine çeken bu kitap, İran'daki ideolojik tartışmayı dile getirmektedir. Savaşçı öncü örgütün gelişmesi ve devrimci partiye geçiş sorununa da aynı ilgi ile eğilmek gerkmektedir.

Yoldaşın, devrimciye yaraşır ölümü ile bu konudaki tartışmaların duraklamaya uğradığı, şüphesiz bir gerçektir. İşte burada diğer yoldaşlara düşen görev, kanla yazılmış bu mirasın ışığı altında yeni tecrübeler kazanmak, mücadeleyi İran halklarının, işçi sınıfının ve savaşçı öncülerinin kazandıkları deneylerin temeli yzerinde Marksist - Leninist bilinçle sonuna dek götürmektir.

Kitaba eklenen bu kısa önsözün sonunda kendi adıma; Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve savaşan Filistin hakı adına, İran halklarının geri-

ci, şövenist rejime ve bu rejimin sırtını dayadığı her emperyalist güce karşı muzaffer olacağına bütün kalbimizle inandığımızı söylemekten sevinç duyarım. Aynı, halkımızın emperyalist, siyonist ve gerici düşmana karşı zaferden emin olduğum gibi.

Bugün hepimiz, tüm Basra Körfezi Bölgesinin özgürlüğü, demokratik ve ilerici bir gelecek, barış ve gerçek kardeşlik için savaşıyoruz. Bu bölge, sömürü ve hegemonyanın ortadan kalktığı adalet, barış ve sosyalizmin egemen olduğu özgür bir dünyanın bir parçası olacaktır.

Dr. Georg Habaş
Filistin Halk Kurtuluş
Cephesi 1. Sekreteri

SİLAHLI MÜCADELENİN GEREKLİLİĞİ ve HAYATTA KALABİLME TEORİSİNİN ÇÜRÜTÜLMESI

Bu yazı, 1970 ilkbaharında yazıldı ve yazıldığından buyana da herhangi bir tamamlama veya düzeltme olanağı bulunamadı. Biz bu yazıyı herhangi bir değişiklik yapmadan, ilerde yoldaşlar yardımıyla düzeltilip geliştirilmesi için yayınlıyoruz. Kusursuz olduğu hiç bir şekilde söylenemez. Bence, geliştirilmesi zorunludur. Bu yazının yazılışından beri geçen üç ayda silahlı mücadelenin çeşitli yöntemlerini defalarca tartıştık ve tabi ki, tartışma ve deneylerimiz bize her kez yeni görüşler kazandırdı. Bu nedenlerden dolayı yeni kazanılan görüşlerin bu yazıya eklenmesi ve bunlar yazının belli bölümlerinin bazı değişikliklere uğratılmasını gerektiriyorsa, bu değişikliklerin yapılması gerekir.

Direniş savaşçıları, özellikle marksisler kesinlikle güvenceli koşullar altında yaşamamaktadırlar. Polis, olanca gücünü örgütleyerek gece gündüz illegal örgütleri ve üyelerini aramaktadır. Düşman, militan güçleri yoketmek için uygun taktikler ve yöntemler kullanmaktan bir saniye bile geri kalmamaktadır.

1953'te İran'da anti-emperyalist mücadelenin başarısızlığa uğramasından ve emperyalizmin ajanlarının faşist yönetiminin yeniden kurulmasından sonra ülkemiz öyle bir korku ve baskı idaresinin gölgesinde yaşıyor ki, polis, çok sayıda korkak, çıkarcı ve hain unsurdan yardım görü-

yor. Devrimci aydınların halkla, hiç bir direkt ve sağlam ilişkilerinin olmadığı bu durumda, sudaki balık gibi, kitlelerin desteği ile yaşamıyoruz; aksine timsah ve balıkçıl kuşları tarafından kuşatılmış, küçük ve birbirinden tecrit edilmiş balıklar gibiyiz. Demokratik hakların hiç olmaması, terör ve baskı, halkla olan ilişkileri son derece zorlaştırmaktadır. En dolaylı yolların kullanılması ve en etkisiz ilişki yöntemleri bile kolay değildir. Düşmanın tüm uğraşıları, şimdiki mevcut durumu sağlam kılmaya ve korumaya yöneliktir.

Halkla ilişkimiz olmadığı sürece bizi bulmak ve yok etmek kolay olacaktır. Öyleyse sağ kalabilmek, kendimizi geliştirmek ve proletaryanın örgütünü kurabilmek için zayıflıklarımızı yenmeli, halk kitleleriyle dolaysız ve sağlam ilişkiler kurmalıyız.

Düşmanın bizi halktan uzak tutmak için kullandığı yöntemleri iyi inceleyelim. Düşman bütün sanayi ve tarım merkezlerini denetimi altına almıştır ve askeri veya askeri olmayan mekanizmaları aracılıgıyla şehirle kır arasındaki her tür ilişkileri kontrol etmektedir. Ülkenin belli bölgelerinde köylüler, köylere girip çıkan ve hükümetin göndermediği kişileri ilgili makamlara bildirmek zorundadırlar. Gizli polisin, yani SAVAK'ın alt şubeleri, küçük ve de büyük fabrikalarda her an pusudadırlar. Her işçinin veya memurun işe alınması, onun geçmişinin ve kişisel ilişkilerinin kontrolundan sonra olmaktadır. İşe alındıktan sonra da, mevcut olanaklar çerçevesinde SAVAK ajanlarının tam kontrolu söz konusudur. Bu yüzden, savaşçıların fabrikalara girmesi zordur. Fakat daha da zor olam, bu fabrikalar-

da bilinçlendirme ve örgütsel çalışma yapmaktır. Mevcut terör ve baskı, daha az önemli ve işçiler ile küçük burjuva unsurların toplanma merkezleri olan kahvelerin bile propaganda aracı olarak kullanılmasını olanaksız kılmaktadır. Şehirlerde işçi tabakaları arasına girmek kısaca, örgütsel değeri hiç olmayan tesadüfi tanışmalarla sınırlıdır.

Bir işçiyi eğiten, onu devrimci ve disiplinli bir eleman haline getiren süreç çok karmaşık zor ve uzun vadelidir. Tecrübelerimiz gâsteriyor ki işçiler, hatta genç olanları, yaşadıkları koşullara karşı bütün memnuniyetsizliklerine rağmen, politik eğitime yeteri kadar ilgi göstermiyorlar. Bu durumun nedenlerini ortaya koyabiliriz. Hissedilebilir herhangi bir politik akımın ve politik bilincin olmaması, işçilerin belli bir dereceye kadar hakim sınıf ideolojisi altına girmelerini sağlamıştır. Bilhassa genç işçiler boş zamanlarını ve biriktirdikleri az parayı ucuz ve adi küçük burjuva eğlencelere harcamaktadırlar. Büyük bir kesimi de "lümpen niteliği" benimsemiştir. İş sırasında eğer sohbet için azıcık zamanları olursa, onu da adi dedikodularla iş zamanını kısaltmak için geçirmektedirler. Okuma bilen işçiler ise, normal olarak mevcut gerici edebiyatın en dar içerikli ve kirli yazılarının en iyi müşterileridir. Düşmanımız, kitle içindeki her hareketi politik baskı yaparak yoketmeye ve kalitesiz eğlenceyi yaygınlaştırıp, işçilerimizi küçük burjuva alışkanlıklara uydurarak politik bilincin panzehirini yaymaya uğraşmaktadır.

Polis, baskı ve terör yöntemini fabrikada her yerdekinden daha fazla uygulamaktadır. İşçileri, sürekli korku ve çekingenlik içinde tutmak için

her türlü metod kullanılmaktadır. Özellikle büyük fabrikalar, üreten askerlerin işe zorlandığı birer kışla haline getirilmiştir. İşçilerin mümkün olduğu kadar az boş vakit geçirmelerini sağlamak ve birbirleriyle ilişki kurma olanaklarını en az dereceye indirmek için onlara zorla askeri bir disiplin kabul ettirilmektedir. Grev veya barışçıl bir gösteri için en küçük bir eğilim, en vahşi tepkiyle karşılanmaktadır. Hapis, sürekli sorgu, işten atma ve arasıra işkence gibi baskı tedbirlerinden her biri, işçinin ilerideki yaşam koşulları üzerine sürekli olumsuz etki bırakır. İşçinin, ilerde başka bir fabrikada çalışabilmesi böylece tehlikeye girer. Ve çok kez olduğu gibi işçi, işsizlerin dev yedek ordusu içinden başka biriyle yer değiştirir. İstenmeyen bir geçmişi olmayan, çok sayıda zorlukla mücadele etmiş ve çok sayıda hamisi ve arabulucusu olan, bazan işgücünü satabilmek için kayda değer bir para ödemek zorunda kalan bir işçi bile işe alındıktan sonra en ufak bir "destekleme" faaliyetinde kendisinin işten atılması sonucunu görecektir. Böylece işçi, kendi isteklerine karşı olsa bile, iyi davranışlı bir safdil olmayı ve politik sorunlara karşı kayıtsız kalmayı tercih eder.

Böylece fabrikalarda ve ister resmi, ister özel olsun, işgücünün satıldığı her yerde sömürü en utanmaz bir şekilde devam etmektedir. İşçiler her türlü sosyal güvenlikten yoksundurlar ve işgüçleri, üretim belli bir miktara gelene kadar, satın alınacaktır. Onlar, 18. yüzyılın "imtiyazlarının" yalnız bir tekinden istifade edebiliyorlar: polis egemenliğinden. Biz onların bu ezilmişliğini sözle anlatırken, onlar bunu et ve kemiklerinde duy-

maktadırlar. Biz onların bu ızdıraplarını anlatırken, onlar bunu her gün yaşıyorlar ve büyük bir sabırla katlanıyorlar. Adi ve küçük burjuva eğlencelere kaçıp dertlerini çekilebilir hale getirmeğe çalışıyorlar.

N e d e n ?

Bunun çeşitli nedenleri burada tek bir cümlede özetlenebilir : Düşmanın gücü ve onun egemenliğinden kurtulma beceriksizliği kesin veriler olarak kabul edilmektedir. Kendi zayıflıklarını ve düşmanın gücünü sınırsız olarak kabul eden bir düşünceye sahip olanlar, kurtuluşu nasıl düşünebilirler. Böyle bir değerlendirme vurdumduymazlığa ve hatta bazı politik sorunlar karşısında alaycı davranışlara götürür ki bu, kendi zayıflıklarının ve iktidarsızlıklarının olumsuz bir tepkisinden başka bir şey değildir.

Proletaryayı politik mücadele içine çekmeyi amaçlayan ilişkiler, ancak işçilerin bilincine yerleşmiş bu iki "kesin" görüşün yok edilmesiyle kurulabilir. Bundan zorunlu olarak, proletarya ile bağ kurmanın, onun politik bilincinin gelişiminin ve örgütlenmesinin demokratik yoldan imkansız olduğu şimdiki koşullar altında, proleter aydınların halk kitleleriyle bağ kurmalarının, yalnız devrimci şiddetle olacağı ortaya çıkar. Devrimci şiddetin uygulanışı önce, derinleştirildiğinde zorunlu olarak örgütsel bağa. manevi bir dayanışma yaratır. Bu noktada, bu manevi bağların nasıl oluştuklarını ve zamanla nasıl örgütlü bağ haline geldiklerini anlatmamız gerekir.

Önceki bölümlerde, düşmanın bizi proletaryadan ve proletaryayı bizden uzak tutmak için

kullandığı belli başlı yöntemler kısaca anlatıldı. Bunları daha kısa özetleyelim. Biz bu ayrılığın nedenlerinin bir taraftan, işçilerin ve halk tabakalarının, polisin ve faşist idarenin yarattığı korku ve baskı altında yaşamalarında aramamız gerektiği görüşündeyiz. Öten yandan da halk tabakaları, kendilerine karşı - devrimi bütün yollardan telkin etmeğe çalışan bir ideolojinin hakimiyetini kabullenmektedirler. Sözü geçen bu iki faktör arasında direkt bir bağlantının olduğu şüphesiz açıktır. Proletarya bu ideolijinin hakimiyetini kabul etmektedir, çünkü ona karşı direniş için gerekli maddi koşullar elinden alınmıştır. Bu ideolojinin reddi, ancak proletaryanın burjuva üretim ilişkilerini devirmeye başlamasıyla mümkündür. Gerçekten proletaryanın sınıf bilinci, gelişme ve açıklık kazanma imkanını ancak politik mücadele esnasında elde edebilir. Proletarya, düşmanın devrilmesi için gerekli somut şiddeti elinde görmediği müddetçe, bu hakim ideolojiyi reddetmek için hiç bir zahmete sebatla girmez.

Proletarya, ekonomik ilişkilerin değiştirilmesi amacıyla üst yapının belirli bölümlerini hizmetine alır; kendi manevi ve kültürel dünya görüş tarzım, yükselen, yeni ve eskisinden tamamen ayrı bir düzen olarak tanır ve geliştirir. İşçilerin bilincinde kendi mutlak güçsüzlükleri olarak yansıyan düşmanın sürekli hakimiyeti, işçileri dolaylı olarak düşmanın ideolojisini kabul etmeye götürür. Bundan dolayı düşmanın üstünlüğünü gösteren terör ve baskı, düşmanın ideolojisini proletaryaya kabul ettiren etkenlerdir. Burada etken olarak ortaya çıkan şey, hiç durmadan tekrar nedene dönüşür ve proletaryanın devrimci bir mücade-

leden sakınmasına neden olan yeni engeller yaratır. Proletaryayı hakim ideolojiden kurtarmak düşüncesini ve hareketini küçük burjuva zehirden temizlemek, kendi öz sınıfının dünya görüşüne karşı yabancılığını ortadan kaldırmak ve bunların yerine onu kurtuluş mücadelesinin ideolojik silahıyla donatmak için, onun düşmana karşı olan güçsüzlük zannını yoketmek zorundayız. Devrimci şiddet, bu davanın hizmetindedir. Politik propagandayla geniş bir alanda elele giden silahlı mücadelenin propagandacı tabiatı bir tarafa, uygulanışı, işçilerin dikkatini kendilerinin hizmetinde onları bekleyen bir güç kaynağına, yani kendilerinin bir güç olduğuna çeker. İşçiler ilk önce düşmanın yenilebilir olduğunu tesbit ederler. Ve yeni uygulanan her esinti, düşmanın egemenlik hakkını silip süpürür. Bu "mutlakiyet", pratikte bir kere tehlikeye düştü mü ve halkın kafasında şüphe uyandırdı mı, artık proletaryanın bilincinde de varlığını sürdüremez. Bu andan itibaren proletarya, kendisinin kurtuluşunu müjdeleyen gücü görür. Evvelce öncüye karşı olan yabancılık, gittikçe dayanışmaya dönüşür. Gerçi öncü halâ ondan ayrıdır, fakat ona yabancı değildir. Proletarya ilgisini öncüye çevirir, fakat bunu, o küçük grupların dişlerine kadar silahlı düşmanla kendisi için dövüştüğünü gördüğü için değil, aksine kendi geleceği ile o küçük gruplar tarafından yürütülen bu mücadelenin geleceği arasındaki dolaysız ilişkinin farkına vardığı için yapar. Proleter öncü tarafından uygulanan devrimci şiddet, işçi sınıfı iktidarının bir bölümünün ifadesidir. Fakat bu sert esinti, mevcut düzeni yıkabilmek için yok edici bir fırtanaya dönüşmek zorundadır.

O halde geçerli olan, proletaryanın bir bölümünün iktidarını, bütün sınıfın iktidarıyla tamamlamaktadır. Devrimci şiddetin şöyle bir uygulaması iki görevi içerir: Bir taraftan proletaryaya sınıf bilincini verir, diğer taraftan, işçilerin geleceklerini garanti altına almak için patlayan mücadeleye aktif olarak katlımalarını ve böylece bu mücadelenin zaferini garantilemelerini sağlar. Bu yol, işçilerin devrimci mücadele ile pasif dayanışmalarıyla başlar ve mücadeleyi gittikçe artan aktif destekleme sürecine dönüşür.*

Bundan sonra herkesin ilgi ile öncüden sözetmesi ve her işçinin ona başarı dilemesi yetmez. Aksine, bu ilginin mücadele bilincine ve bu dileğin mücadelede aktif bir rol almağa dönüşmesi

---

* "Devrimci şiddet"in uygulanışı sayesinde, o canlı ve hissedilebilir bi rgerçek haline dönüştüğü zaman, kitleler, özellikle genç işçiler, aydınlar ve öğrenciler, ilginç girişimlerde bulunurlar. Biz bu girişimlerin somut örneklerini önceden tespit edemeyiz. Fakat kitlelerde devrimci şiddet şartlarında ortaya çıkacak zihniyetlerin tahlillerini yapmakla, onun temel ilkelerini önceden görebiliriz. Halk, en basit eylemlerle memnuniyetsizliğini göstermeye ve devrimci şiddete destek olmağa başlar. Duvarlar mevcut duruma karşı sert sloganlarla doldurulur. Alanlarda, işletmelerde ve düşmana - bürokrat ve komprador burjuvaziye ve genel olarak zenginlere ait her şeye karşı yapılan küçük tahribatlar, eylemlerin genişletilmesini sağlar. Bu tahribatın sürmesi düşmanın çok korktuğu bir şeyi tehlikeye düşürür. Genç işçiler, arkalarında hiç bir iz bırakmadan, üretimde ustaca düzensizlik yaratırlar. Makinalar durdurulur işe bilinçli olarak önem verilmez veya aletler çalınır. Bunlar, kitlenin mücadeleye katılma ve devrimci şiddeti destekleme eğilimini gösterir. Bundan başka, her eylem onları daha büyük bir eylem koymağa hazırlayan bir deney olur. Gerçekte, kitle bu şekilde kendi devrimci kapasitesini ve tecrübelerini arttırır ve kendi gerçek rolünü üstlenmeye doğru bir adımı daha atar.

zorunludur. Devrimci şiddetin uygulanması, gelişme sürecinde böyle bir dönüm noktasına vardığında, düşmanın silahları etkilerini kaybedecek ve paslanacaktır. Ne korku, baskı ve terör işçilerin devrimci şiddetin kaynağı olan öncüye adım adım katılmalarını önleyebilir, ne de yukadra açıklanan ideolojinin, işçilerin devrimci mücadeleyi reddetmelerine neden olan eski etkileri kalacaktır. Sihir bozulacak ve düşman, yenilmiş bir cadı gibi ortaya çıkacaktır. Düşmanın mağlubiyeti, bizim proletarya ile direkt ve sürekli bağ kurabilme başarımızı simgeler. Bu bağın örgütlü bağ haline dönüşümü artık bizzat proletaryanın yukarıda izah edilen çekingenliği .ile de engellenmez.

Marksist - leninist örgütlerin proleter öncülerinin birliği bundan başka bir yol izleyemez. Devrimci şiddetin uygulanması, polis yönetiminin daha da saldırganlaşmasına yol açacak fakat bu asla daha güçlü olmayacaktır. Düşman bugün bütün güçlerini örgütlediği için, baskı ve egemenliği bugünkü ölçüsünden daha fazla olamaz. Devrimci şiddetin devam ettirilmesi onun teşhiri içindir. Düşman maskesini indirir ve güçlü bir devrimci hareketin olmadığı anlarda örtülü tutabildiği hayvani özünü halka gösterir. Böylesi şartlar altında, başlarında Marksist - Leninistler bulunan devrimci güçlerin, düşmanın darbelerine karşı koymak ve hayatta kalabilmek için iş birliği yapmaları doğaldır. Bu durumda devrimciler ya düşmana katılmaya, yani kısaca düşmana yardım anlamına gelen oportünistçe davranmaya, ya da aralarında birliğe gitmeğe mecburdurlar. Çünkü tecrit olmak, kendi kendini yok etmekten başka bir anlam taşımaz. Fakat işbirliği yapmak ve

birbirine yaklaşmak birlik kurmak anlamına gelmez. Proletaryanın politik örgütünün birliğini ortaya çıkaracak Marksist - Leninist kadroların örgütlü birliği ancak ve ancak devrimci şiddetin uygulanışının zaman içinde en yüksek noktasına vardığı şartlar altında ortaya çıkabilir. Düşmana vurulan her darbeyle onun devrimci kitlelerin bilincindeki mutlak hakimiyeti parçalanır ve kitleler aktif mücadele doğrultusunda bir adım daha atmış olurlar. Bu andan itibaren düşman, yaşayabilmek için devrimci düşmanlarını daha gaddarca bir baskı altına alacak ve bununla her adımda kendi karakterini daha açık göstermiş olacaktır. Devrimciler üzerine uygulanan karşı - devrimci şiddetin artan baskısı ile bütün diğer ezilen tabaka ve sınıflar çaresiz daha ağır bir baskıya uğrayacaktır. Böylece hakim iktidar, kendisiyle ezilen sınıflar arasındaki çelişkiyi keskinleştirmiş olacak ve içine zorunlu olarak gireceği böyle bir atmosferin oluşmasına, kitlelerin politik bilincinin birdenbire ileriye doğru bir sıçrama yapmasına neden olacaktır. O, yaralanmış bir yabani hayvan gibi etrafına hedefsiz saldıracaktır. Kendi müttefikleri, yani kendi iktidarının temelini oluşturanlar haricinde herkese karşı şüpheci olacaktır. Memnuniyetsizliğin her ifadesi ve her dostane olmayan söz, onda vahşi bir tepki yaratır. Kişileri hapse tıkar, işkence eder, öldürür ve bütün bunları eski asayiş ve düzeni bir daha geri getirmek umuduyla yapar. Fakat kullandığı bütün metodlar, zorunlu olarak ona karşı dönüşürler. Kitlenin mücadeleye katılmasını önlemek ister fakat onları gittikçe daha fazla mücadeleye doğru iter. Bununla, mücadeleyi halka zorla kabul ettirir.

Egemenliğini uygulamakta gittikçe daha fazla zorluk çeken düşman, gittikçe daha sert davranır ve hakimiyetini halk için daha dayanılmaz hale getirir. Kitleler mücadeleye katılarak mücadele güç ierini öncünün hizmetine sokarlar ve kendi aktif katılımlarıyla devrimci mücadelenin stratejisinin hayata geçirilmesini kolaylaştırırlar. Ezilen sınıfların somut mücadelesinden kazanılan bu strateji, şüphesiz bütün sınıf ve tabakalar arasında en dirençli ve devrimci sınıf olan proletaryanın liderliğinde, yani bütün Marksist - Leninist unsurların örgütlü birliğinin liderliği altında uygulanabilir. Proletaryanın politik örgütü, proleter unsurların başarılı mücadelesi için ön koşuldur. Proletaryanın öncüsü, kendi sınıfının besleyici toprağı üstünde yetişir ve proleter kitleler, kendi politik örgütlerinin desteğiyle bütün sınıfın güçlerinin gerçek örgütlenme temelini oluştururlar. Proletaryanın partisi böyle ortaya çıkar.

Proletarya partisinin kuruluşunda her stratejinin doğruluğu, Maksist-Leninist grup ve örgütlerin korunması ve gelişmesi için seçilen yöntem ve yolların niteliğiyle ölçülür. Hayatta kalma stratejisi, kendini geliştirme becerisiyle birleşmezse, kendini geliştiren bir bütünün sıralanışına giremez. Bundan dolayı, böyle grupların varlığını emniyet altına almaya yönelik, kendi gelişme karakterini koruyamıyan her strateji, oportünist ve savaştan kaçan bir stratejidir. Biz böyle bir teorinin, eninde sonunda kendini yok etme teorisi olduğunu da göstermeliyiz. Bundan başka, "hayatta kalabilmek için saldırmama" tezinin gerçekte "polise, bizi hiç engele raslamadan ortadan kaldırma iznini verin" demek anlamına geldiğini ispat etmeliyiz. Eğer savaştan kaçma yok olmaya

eş anlamlıysa, bizim hayatta kalma zorunluluğumuz sorusu da gereksizdir. Bütün bunlara rağmen bu sorunun ortaya atılması, bizim hayatta kalma teorisinin gerçek oportünist karakterini tanımamıza yardım eder. Bu tezdeki "saldırmama", devrimci güçlerin genişletilmesi için her türlü yapıcı uğraşı reddetmekle aynı anlamdadır. Bu görüş, mücadeleyi düşmanın kontrol edemediği en dar imkanlar çerçevesine sığdırmaya, yani miktarı göze batmayan ve sayıları iki elin parmaklarını aşmayan bir kaç elemanın basit bir araya gelişi haline indirgemeye götürür. Sonra bu kişiler örgütlerini gizli tutarak, tarihle ve Marksist metinlerle uğraşacaklardır. Bu kişilerin faaliyet alanı en iyi ve genişletilmiş şekliyle, ezilen sınıflardan kişilerle birbirinden kopuk ilişkilerle sınırlıdır. Böylesi faaliyetlerde her örgütlü kişi, her zamanki günlük yaşantısını sürdürür ve bu hayat şeklini değiştirmek için her uğraş ona anlamsız görünür. Böyle biraraya gelişlerin, aktif devrimci bir grubun da amacı olan, hedefleri gerçekleştirme temeli üzerine kuruldukları şüphesizdir; yani komünist partinin kuruluşu ve devrimci bir teorinin yaratılması için yolu düzlemek. Fakat böylesi pasif ve ürkek tavırlarına rağmen, düşmana karşı kendi varlığını garantilemeye uğraşan böyle örgütlenmiş bir grup, partinin kuruluş süreci ve devrimci teorinin yaratılması konularında zorunlu olarak mekanik bir kavrayışa sahip olur. İşçi sınıfı partisinin "uygun bir anda", düşmanın darbesinden zarar görmeyen bütün marksist grupların birleşmesiyle ortaya çıkacağını söyleyen bu kişilere göre devrimci teori, bu grupların Marksizm - Leninizm üzerine, başka halkların devrimci deney-

leri ve kendi ülkelerinin tarihi üzerine yapılan incelemelerinden oluşacaktır. Ve tek tük kesintili ilişkiler de herhalde bu teorinin pratik bölümünü tamamlayacaktır. Bu teoriye göre tarihin zorunlu sürekliliği, bizim tespit edemediğimiz bir dizi faktörün ortaklaşa etkisiyle partinin kuruluşunu gerçekleştirir. Arıyca, bir araya gelen proletaryanın öncüsü, "uygun şartlar" altında kitleye mücadeleyi kabul ettirir. "Uygun an" veya "uygun şartlar" kavramları, herhangi bir şey izah etmek için kullanılmayan bu teorinin zayıflığını örtmeye ve teorinin soyut analizleri ile eksik halka arasındaki boşluğu kapatmaya yarayan metafizik kav ramlardır. Fakat eğer bağlantı halkası metafizik ise, bu bağ hiçbir zaman gerçek ve organik bir bağ olmayacaktır. Objektif gerçeklerin ortaya atmadığı bir teorinin, gerçekte bağ kuramayacağı açıktır.

Objektifliğini ve doğruluğunu ispat için kendini büsbütün eldeki imkanlarla sınırlamaya uğraşan bir teori, eninde sonunda sübjektivizmin ku cağına düşecektir. Elinde geleceğe ulaşmanın aracı olmadan geleceği düşünen kimse, metafizik bir biçimde "uygun an"ları umutla beklemeye ve bu bekleyişten yalnız diyalektik olmayan bir düşüncede yerini alabilecek bir bağlantı kurmaya mecburdur. Kendisini, matematiksel incelik hissini yaratmak için bir formül olarak göstermeye çalışan teori, devrim diyalektiğinden gittikçe daha fazla uzaklaşır: Öğrenme + kendini geliştirmek için hiç bir devrimci eyleme girmeksizin asgari örgütlenme + uygun an = Proleter parti. Proleter parti + uygun koşullar = devrim

Şüphesiz bu formül, proletaryanın ve devrim-

ci kitlelerin örgütlenmesinde karşılaştığımız sorunların doğru çözümü olamaz; çünkü "uygun an" ve "uygun şartlar", devrimci unsurlar mücadelenin her anında her tarihi zorunluluğa doğru cevabı vermedikleri müddetçe kendi kendilerine ortaya çıkmayacaklardır. O halde bu formül kime hizmet ediyor? Bu formül, düşman önündeki korkusunu, düşmanın egemenliğinin yıkılmasının olanaksızlığı ile haklı çıkarmaya çalışan oportünizme hizmet eder. Bu teori devrimci görevlerini, polisle hiç bir çatışmanın olmayacağı alanlarla sınırlar ve bununla mücadelenin gelişimini, tarihin metafizik ve mistik bir zaruri sürekliliğine terkeder.

Böylece biz, proletarya partisinin örgütlenmesini hedef alan, fakat öylesine oportünist bir politikaya sahip bir teoriyle karşı karşıyayız ki, bu teori, varoluşunun her anında temel hedefini terkederek kendisini eskisinden daha fazla hayatta kalmaya adayacaktır. Proleter hedeflerin hizmetinde olmak isteyen bu teori, kendini ayakta tutabilmek için bu hedefi feda eder. Böylesi bir "hayatta kalabilmek için saldırmama görüşü, pratikte "hayatta kalabilmek amacıyla, proleter partinin kuruluşu için devrimci uğraşları terk edelim" şeklinde son bulur.

İlk büyük bildirgesini proleter partinin kuruluş sürecinde bulan devrimci mücadelenin diyalektiği, bu hayatta kalabilme arzusunu olumlu cevaplandırmayacaktır. Bunun aksine ona ani bir ölüm kararıyla en acıklı cevabı verecektir. Bu noktada savaştan kaçmanın yok oluş olduğunu da kavrıyoruz. Hayatta kalmayı hedef alan ve oportünist bir tavırla bu hedefin her türlü gelişme

imkanını yok eden bir stratejinin üzerine tartışmak anlamsızdır. Ancak bu stratejinin o çok arzuladığı şeyi pratikle reddettiğini tespit etmek gereklidir. O, eninde sonunda bir çıkmaz sokağa girecektir. Bu çıkmaz sokağın sadece iki çıkışı vardır: ya düşmana karşı aktif bir devrimci pozisyon alıp kendini kurtarmak, ya da ihanet edip bu şekilde hayatta kalabilmek için polisin sempatisini aramak.

Düşman, devrimcilere karşı davranışında kendine özgü ölçütlere sahiptir. O, "benimle barış yap, benim öldürücü darbelerimden kurtulmak için benim hakimiyetimi kabul et" diyor. Düşmanın böylesi bir isteğini reddeden her devrimci grup, eylemlerinin derecesi ne olursa olsun, eğer düşmana kendi gelişmesini kabul ettiremiyorsa, onun öldürücü darbesini beklemelidir. Düşmana en büyük sevinci kendi iyi niyetliliğimizin kurbanı olduğumuz zaman hazırlarız. Düşman barikatlar arkasındaki herkese ateş etmektedir; o halde ya düşmana karşı ateş açmalı, ya da barikatları terkedip beyaz bayrağı çekmeli. Barikatlar arkasında durup da düşmana ateş etmekten daha kesin bir intihar şekli yoktur.

Fakat "hayatta kalabilme" teorisinin, bütün direklerinin yıkılmamış olduğu görülür. Çünkü bu teori doğruluğunu, "saldırmama" prensibinin yardımıyla "gizli kalma" prensibinden çıkartmaktadır. Onlar kendilerini, yalnız herhangi bir saldırıdan kaçınmakla değil, aksine hareketlerimizi düşmandan gizli tutmakla düşmanın darbelerinden kurtuluruz şeklinde savunmaktadırlar.

Gizli tutma başarısının ne garantisi olduğu sorulabilir. Bize verilecek cevap belki de doğrusu olacaktır; yani çalışmalara katılmaya çağrılacak

kişilerin eksiksiz bilgileri ve örgütlü davranmaları için sürekli eğitim. İllegal bir hücrenin süreklilliği için zorunlu olan bu şart çürütülemez, fakat çürütülebilecek şey, bu şartın yeterli olmasıdır. Bu koşulun yeterli olmadığını anlamak için, tarihi deneylere bakmaya bile gerek yoktur. Bizim şimdiki koşullarımıza bir bakış dahi yeterlidir. Kısa tecrübemiz bize, her yoldaşın örgütsel zorunluluğu abartılan bir şekilde bağımlılığının yanlış olduğunu göstermektedir. Gerçekte, bizim hiç birimiz ne kadar dikkatli olursak olalım, bu alanda hatasız olamayız.

Hatasızlığımızı yüzde yüz garanti edebilecek şey ancak kesin olarak pratiksizliktir. Biz, eylem içinde olduğumuz zaman, Marksizm - Leninizmi öğrenir ve kavrarız: böylece diğerleriyle bir çeşit ilişkiye de -ne kadar sınırlı olursa olsun- girebiliriz. İşte hata yapmanın olasılığı buradadır. Yalnız bizim hatalarımız tehlike yaratmaz, aksine başkalarının hataları da yeni tehlikeler oluşturmaktadır. Eylem anında, pratikte kendilerinin ve başkalarının emniyetine çok az saygıları olan kişi ve çevrelere raslıyoruz. Başlangıçta ne onları tanıyacak, ne de eğitecek imkanımız var. Bu iddianın denenmiş örneklerle ispatına lüzum görmüyorum, çünkü her yoldaşın bu durumla ilgili çok olaya tanık olduğunu biliyorum. Genelde, tehlikenin tek tek her kişiden gelebileceğini söylemek zorundayız. Tek tek kişilere ve deneylerine, bunların eğitimi ne kadar başarılı olursa olsun, tam güven, tehlikenin önüne geçemez. Fakat sorun, tehlikenin bir kişiyle sınırlı olmamasıdır. Tehlike orada başlar ve sonunda bütün örgütü tehdit eder. Örgütü bu tehlikelerden nasıl koruyacağımız bir

bütün olarak önlenemez olan tek tek hatalardan nasıl sakınacağımız üzerine düşünmemiz lazımdır. Gerekli fakat keşinlikle yetersiz olan gizlilik prensibinin, dinamik hayatta kalma şartlarını bir bütün olarak yaratmak için neyle tamamlanması gerektiğini ortaya koymamız gerekir. Gizli tutma bir savunma yönetimidir. Fakat, bu savunmanın pasif bir metodudur ve ateş gücüyle desteklenmediği müddetçe de böyle pasif kalacaktır. Eğer biz, devrimci şiddet uygulaması olmadan gizliliğin pasif ve emniyetsiz bir savunma taktiği olduğunu belirtip, gizliliğin devrimci şiddetle el ele gitmesi gerektiği sonucuna varırsak, hayatta kalma teorisini en yüksek hedef olarak kabul edemeyiz; yani saldırmama prensibini reddetmemiz gerekir. Bundan, "hayatta kalabilmek için saldırmama" teorisinin yerini "yaşayabilmek için saldırmak" teorisinin alması gerektiği ortaya çıkar.

15 LİRA